HOMER

EFTER KAMPEN

HÆRENS OFFICERSKOLE
2020-1

GENERALMAJOR FLEMMING MATHIASEN

”Vi kan altid diskutere doktrin og taktik i forhold til et øvelsesscenarie, men med krigshistorien får du et konkret eksempel på, hvordan opgaven blev løst. Det kan give bedre doktrinforståelse og bedre løsninger i uddannelsessituationer.”

EVALUERING EFTER INDSÆTTELSE:

En beretning fra en panseringeniør på ISAF Hold 13 om det vi lærer efter kampen.

DET NYE KULD FRA LØJTNANTS-UDDANNELSEN

Hvordan er det at lande i virkeligheden efter 12 måneders officersuddannelse?

EN ROTUR OVER ATLANTEN FIK LASSE PÅ RETTE KURS

Interview med PL Lasse W. Hansen, der underviser i Militær Fysisk Træning på Hærens Officersskole.

VI HAR BRUG FOR HELTE

Et forbillede for officerer: Det kommende hold på Hærens Officersskole er opkaldt efter Kaptajn Christian Damholdt, der faldt i Afghanistan i 2008. Til september vil der være en officiel navngivningsparade, hvor familie, venner og kammerater deltager.

HÆREN I MEMES – et skafot eller en nødvendig ventil?

“Et sted hvor alle i Hæren kan grine af og debattere de absurde situationer, som kun gælder for os.”

INDHOLD

4 LEDER

5 CHEFEN HAR ORDET

6 INTRODUKTION TIL 'EFTER KAMPEN'

10 KRIGSHISTORIE
GØR DET MULIGT AT LÆRE AF ANDRE

14 "NÅR DU SIDDER OG SKIDER I EN BLÅ SPAND"

20 DEN DANSKE ÅND

24 EFTER KAMPEN:
FRA LØJTNANTSSKOLEN TIL VIRKELIGHEDEN

32 SITREP FRA ANKER

36 'HÆREN I MEMES'
– ET SKAFOT ELLER EN NØDVENDIG VENTIL?

38 HVORDAN ER DET AT FÅ SOLDATEN HJEM
PÅ FULD TID?

43 VI HAR BRUG FOR HELTE

45 KADETBAL I STOCKHOLM:
KÖTTBULLAR, FRANCAISE OG NYE VENSKABER

48 TRAUMET EFTER HOLOCAUST
– ET LITTERATURHISTORISK PERSPEKTIV

50 FILMANBEFALINGER

52 REDAKTIONENS BOGANBEFALINGER

Chefredaktør
LT Caspar J. Stefani, LG

Redaktør

LT METTE FREDSKILDE, EFR

Redaktion
LT Emma J. G. Hede, EFR
LT Anders K. Lassen, TRR
LT Rone S. Rasmussen, TRR

Layout
LT Tine Vraast-Thomsen, DAR

Skribenter
OB Nicolas T. Veicherts
Emil A. Mosekjær
Mads Silberg
PL Frederik S. Nielsen, GHR
PL Marcus C. Salemon, DAR
PL Christine A. Toft, FSR
PL Jesper H. Frederiksen, IGR
LT Kamilla Vaabengaard, TRR
LT Esben Voigt, JDR

Tak til
GM Flemming Mathiasen
PL Lasse W. Hansen
LT Frederik R. Priess, LG
LT Johan S. Bill, TRR
LT Sara J. Kristensen, GHR
Sophie Kargo
Frederik Roland
Ida Lemvigh
Cecilie Bryde

Udgiver
HOMER, Hærens Officersskole

Ansvarshavende redaktør
OB Nicolas T. Veicherts

Billeder
Militærfoto.dk
Hærens Officersskole
Privatbilleder

Henvendelser rettes til
ho@mil.dk, Att: Homer

LEDER

CHEFREDAKTØR LT CASPAR J. STEFANI, DEN KONGELIGE LIVGARDE

Det er efterhånden noget tid siden, at Hold Anker forlod Officersskolen efter endt uddannelse. I den forbindelse vil vi gerne sige mange tak til den tidligere redaktion, for kyndig vejledning i hvordan kampen, for HOMER føres. Vi håber, at Bennike-redaktionen vil leve op til læsernes forventninger.

Hold Bennike har haft skolens smukke rammer stort set for sig selv de seneste måneder. Sådan da. For Corona har jo som bekendt sendt os hjem til fjernundervisning. Et af de store trækplastre til kommende kadetter, nemlig de inspirerende og historiske rammer på Frederiksberg Slot, er for en stund skudt til vægs af en global pandemi. Og så skulle man måske tro, at vi ville dedikere dette nummer, til Corona? Nej. Jeg tænker, de fleste har fået nok af at læse om smittetal, genåbning og dets lige. Jeg har i hvert fald.

EFTER KAMPEN

Før kampen. Under kampen. Efter kampen. De fleste soldater kender disse fraser fra befalinger, og selvom de to første dele er afgørende for opgavens succes, så må den sidste del ikke undervurderes. For efter kampen er ikke bare genforsyning og klargøring til ny opgave. Det er også der, at evaluering efter indsættelse gennemføres. Og hvad er lederens rolle i denne fase? Det er ikke bare operationens forløb der skal bearbejdes, men også hvordan man kommer videre – og styrket – fra den foregående opgave. Hvordan man får fuldt udbytte af den læring, der har fundet sted blandt soldaterne. Er en af ens soldater blevet såret eller det der er værre, hvordan håndterer man så denne fase? Hvordan håndterer man sine soldater, som måske er ramt på den ene eller anden måde? Hvordan kommer man selv videre? Skal man vise sårbarhed, eller skal man som fører være klippen, der ikke kan rokkes ved? Hvad skal man gøre, og måske vigtigst af alt, hvad skal man IKKE gøre? Som så mange andre aspekter af ledelse er der ingen facitliste, men noget af det vigtigste må være, at man er sig selv.

Hvorfor er fasen efter kampen egentlig så vigtig? Det er de færreste soldater, der efter en hård patrulje orker at snakke. Men fasen er ikke kun afgørende for enhedens læring, det er også afgørende for den enkelte soldats evne til at bearbejde de traumatiske oplevelser, som man kan være blevet udsat for. En god evaluering sikrer ikke kun kampkraften og moralen er på plads til næste opgave, det øger også sandsynligheden for, at soldaten kommer med de bedste forudsætninger for at håndtere de oplevelser, en udsendelse kan give.

Mange af disse spørgsmål er ikke umiddelbare nemme at svare på, og man må som officer gøre op med sig selv, hvem man er som person, og hvordan man håndterer det. Jeg skal da ikke afvise, at jeg selv skælver ved tanken om, hvordan jeg vil håndtere at miste en soldat. Vil jeg føle skyld resten af mit liv? Vil jeg kunne fortsætte med at løse min opgave? Og vil jeg vise skrøbelighed over for mine folk – eller måske bare min næstkommanderende? Ærligt, så kan jeg ikke svare på det endnu, og det tror jeg, er helt naturligt.

Vi i redaktionen har valgt at anvende 'Efter Kampen' lidt bredere end den gængse tilgang. Efter kampen er i denne udgave også forstået som efter endt uddannelse. For hvordan er det egentligt gået sekondløjtnanterne fra tiden på løjtnantsskolen? Og hvordan er det gået Hold ANKER, efter de kom ud til den virkelige verden? Vi har også set vores snit til at snige lidt mere krigshistorie ind i bladet, for som Generalmajor Mathiasen, som vi har haft fornøjelsen af at interviewe til dette nummer siger:
"Man kan ikke forberede sig til sin første krigserfaring, medmindre man rent faktisk studerer nogen, der har fortalt om hvordan det var."

Udgaven her indeholder en masse spændende artikler, der favner særdeles bredt. Fra en konstabels og kaptajns synspunkter på evaluering efter indsættelse og lederens rolle, til bog- og filmanbefalinger. Hvis jeg skal anbefale en enkel, må det være førnævnte interview med Generalmajor Mathiasen, som giver sit syn på krigshistoriens betydning for den enkelte officer. Men gør jer selv en tjeneste, og læs hele pivtøjet igennem.

Rigtig god fornøjelse

CHEFEN HAR ORDET

OBERST NICOLAS T. VEICHERT, CHEF FOR HÆRENS OFFICERSSKOLE

Først og fremmest tak til redaktionen og bidragsyderne for igen at levere varen i form af HOMER V 'Efter Kampen'. Med dette femte Homer under min kommando er vi nok gået lidt gennem loftet rent sidemæssigt, men i lyset af Corona-pausen i foråret og den manglende mulighed for at være sammen på skolen fysisk, opfatter jeg Kadetkorpsets formidlingstrang og skrivekløe som et godt alternativ til al den samtale og hygge, der i flere måneder ikke kunne lade sig gøre i frikvarterer, i træningsrummet eller i Kadetkælderen.

Temaet 'Efter Kampen' vendes og drejes på mange måder, dels operativt og dels i bredere forstand. Som skolechef glæder jeg mig særligt over interviewene med de løjtnanter og premierløjtnanter, der fortæller om deres første tid som delingsførere. Det er vedkommende læsning.

Samtidigt står det for mig helt klart, at vi har ramt helt rigtigt med Løjtnantsuddannelsen, som 2. brigade står for gennemførelsen af. Det gælder både som uddannelse for delingsførerne til Hærens Basisuddannelse, hvor vi har lagt tyngden, og som det rette grundlag for kadetterne, der skal videre på Linjeofficersuddannelsen. Næste hold sekondløjtnanter udnævnes den 4. september, og de bør med interesse læse artiklerne.

Glæd jer også til at læse historierne fra 'corona-tiden', hvor kæresterne svarer på, hvad det betyder, at have en kadet gående hjemme hele tiden. Det er sjovt, nærværende og informativt.

Mest spændende for mig er artiklen om 'Hæren i Memes', der, med afsæt i en teori om karnevalisme, bliver udsat for en noget mere teoretisk analyse end memes'ne selv kan præstere. Jeg synes, at mange memes er sjove, men bestemt ikke altid. Værst når man tydeligt udleverer identificerbare personer på lavere niveauer og Hæren i Memes går fra at være karneval til at være et skafot. Når det sker bør alle sige fra.

Til gengæld må vi højerestående officerer langt hen ad vejen nok leve med, at vi til tider bliver verbale skydeskiver. Den trend på de sociale medier forsvinder i hvert tilfælde ikke, men den må selvfølgelig heller ikke ramme os på kampkraften. Derfor skal vi som officerer også hele tiden mærke efter og forholde os professionelt til, hvad der bliver sagt og skrevet på de sociale medier – og ikke kun grine.

INTRODUKTION TIL 'EFTER KAMPEN'

Der findes mange forskellige kampe. Nogle er store andre er små. Derfor anskuer vi også dette tema fra forskellige vinkler. For det kan føles som en kamp at gennemføre officersuddannelsen. Men der er også de kampe, vi træner for. Krig. Hvordan håndterer vi situationen efter indsættelse og ser fremad? Og hvad gør du, når krigen ikke vil slippe sit tag, når du er kommet hjem? Vi har alle vores kampe. De er vidt forskellige, men ét har de til fælles: De har været med til at danne os. Givet os læring. Og det er der, vi vil hen. Vi skal lære af hinanden. Vi skal forbedre os.

I den første del af bladet kan du læse tre forskellige beretninger fra krigene i Irak og Afghanistan. Hvad skete der efter kampen, og hvad skete der, da man kom hjem? Derudover har vi interviewet generalmajor Flemming Mathiasen, der taler om vigtigheden af krigshistorie, og hvorfor de røde reglementer holder.

Den anden del handler om, hvordan det er at lande hos sin deling og i strukturen. Nu har vi kæmpet os gennem handlebaner, reglementer, overvejelsessæt i Taktik og flere hundrede siders ledelsesteori. Vi har fået én eller to rosetter. Vi er godkendt, men hvordan er det, når vi har ansvaret for en deling? Derfor har vi talt med tre nyudnævnte premierløjtnanter fra hold ANKER og to sekondløjtnanter, der nu har været i tjenesten i et års tid.
Her følger historierne:

"90, 90 – CONTACT EXPLOSION. VENT SLUT"

Introduktion:
Emil Arenholt Mosekjær fortæller om, hvad after-action-review giver de involverede soldater, og hvilke tanker man som konstabel tumler med i tiden efter kampen. Emil var udsendt som konstabel på ISAF Hold 13, som en del af panseringeniørbidraget, der blandt andet havde til opgave at finde IED'erne (vejsidebomber, red.), før de fandt de danske soldater.

Den skrattende melding i radioen forvandlede på et øjeblik stemningen i patruljebase Wiarla fra hyggelig, afslappet til tyk som tjære; du kunne nærmest skære igennem den. Sekunderne der gik, til meldingen endelig blev fulgt op af:
"alle ok", føltes som timer.

Min gruppe og jeg kiggede på hinanden. For nyligt havde en længerevarende sandstorm indhyllet alt i et uigennemsigtigt tæppe og vejen fra Gereshk til basen havde derfor været uden opsyn. Vi blev derfor tasket til at searche vejen derud for IED'er, så den igen kunne blive åbnet for trafik. Det var, hvad vi havde brugt de seneste syv udmattende timer på. Indtil for et øjeblik siden havde vi slappet af i vished om et veludført stykke arbejde. Nu begyndte tvivlen at nage: Havde vi været for letsindige? Var vi gode nok? Bebrejdede de andre os mon?

Tvivl og usikkerhed er det sidste, du som soldat ønsker at føle i en kampzone. Du bliver nødt at kunne stole 100 procent på dine egne evner, men også på dine kollegaers - og føreres evner, ellers tøver du i alle de forkerte situationer. Det kan du dø af – og værre endnu; det kan koste folk omkring dig livet.

INDTIL FOR ET ØJEBLIK SIDEN HAVDE VI SLAPPET AF I VISHED OM ET VELUDFØRT STYKKE ARBEJDE.

NU BEGYNDTE TVIVLEN AT NAGE:

HAVDE VI VÆRET FOR LETSINDIGE?
VAR VI GODE NOK?

BEBREJDEDE DE ANDRE OS MON?

Som panseringeniører var det nemlig ikke kun vores eget liv, vi havde i hænderne, når vi gik forrest gennem et højrisikoområde for at searche IED'er i Green Zone (tæt bevokset område i Helmandprovinsen, red.), søgte kampvognsstillinger eller åbnede en rute igen efter en sandstorm, var det i lige så høj grad livet på dem bag os.

Navn:
Emil Arenholt Mosekjær

Alder:
30 år

Beskæftigelse:
Freelancejournalist

Bopæl:
Vanløse

Rang:
Overkonstabel

Udsendelser:
- Afghanistan 2012 (ISAF Hold 13)
- Mali 2019-2020 (MINUSMA 1)

"Hvor vi går, går alle" var også vores delingsmotto. Med selvironi og galgenhumor begyndte vi dagene efter dog snart at tilføje "på" til sidst. For selvom IKK-besætningen (*infanterikampkøretøj, red.*) kun havde fået mindre knubs efter IED-påkørslen, hvordan kunne vi så være sikre på, at det også var tilfældet næste gang? Selvtilliden var allerede nedadgående – i hvert fald for mit vedkommende. Jeg forestillede mig, at ingen længere stolede på os og bebrejdede os for at have bragt dem i fare.

Jeg er ikke i tvivl om, at hændelsen for hver af os kunne have udviklet sig til noget, der psykisk set var værre end hvis ikke der var blevet afholdt en evaluering efter indsættelse. Et par dage efter afholdte vi evaluering efter indsættelse sammen med den involverede infanterideling og vores respektive delingsførere. Her fortalte besætningen på den uheldige IKK, at vi ikke måtte tro, at de bar nag. Vi er soldater, og vi er i krig. Så sker den slags. Bagefter gennemgik de to delingsførere en analyse af forløbet fra start til slut. De forsøgte samtidig at aflive nogle af de ukonstruktive tanker, vi måske gik rundt med. Vi måtte først og fremmest huske, at vi kun havde været operationelle i små tre uger, og derfor mere grønne end sandfarvede.

Der havde heller ikke været tid til at afsøge hver en meter af vejen med minesøgerne, da det ville have taget flere dage. Vi fik syv timer til at gøre det, og meget blev derfor gjort med øjnene og instinktet. Vi måtte huske, at de færreste er upåvirkede af timerne under den afghanske sol.
Desuden havde en misforståelse medført, at noget af strækningen havde været uden opsyn efter, at vi havde afsøgt den. Køretøjet kunne derfor godt have ramt en IED, der var blevet hastigt udlagt efter, at vi havde afsøgt vejstykket.

Ved deres gennemgang forsøgte de to delingsførere at give os overblik over situationen, som man som konstabel ikke altid er i besiddelse af; og hvor man forsøger at lægge de manglende brikker. Det er jo hele formålet med evaluering efter indsættelse, og i løbet af mit halve år i Afghanistan oplevede jeg flere gange, at evaluering efter indsættelse gav os en bedre forståelse for operationerne og opgaveløsningerne, vi havde været igennem.
Jeg vil ikke sige, at der øjeblikkeligt var en byrde, der løftede sig fra mine skuldre, eftersom konstabler har et veludviklet bullshitfilter. Selvom besætningen sagde, at de ikke bebrejdede os, var det muligvis fordi, at deres delingsfører havde givet dem besked på at sige det for at få ro på bagsmækken. Uagtet hjalp det i hvert fald på sigt.

Som førere håndterede de situationen rigtigt ved at samle os, tale manøvren igennem og punktere opløb til mytedannelser. På den måde kunne jeg som konstabel vende opmærksomheden mod det, der var vigtigt; næste opgave.

Begivenhederne understregede desuden noget, der også var blevet sagt: "Vi er soldater, og vi er i krig. Så sker den slags."

Allerede dagen efter ved patruljebase Hazrat blev en fodpatrulje ramt af en IED, som sendte en gruppefører til felthospitalet med fragmentskader. Samtidig blev min egen gruppe sendt ud for at hjælpe med bjærgningen af et britisk køretøj, hvori seks britiske soldater var blevet dræbt efter en IED-påkørsel.

Sammen med dette bidrog vores evaluering efter indsættelse helt sikkert til, at jeg langsomt kunne mærke følelsen af dårlig samvittighed forsvinde. Den blev i stedet erstattet af en beslutsomhed, der i dette tilfælde var langt mere konstruktiv; for om det havde været vores skyld eller ej, så måtte der aldrig igen opstå mulighed for at drage tvivl om vores faglighed som soldater.

> VI ER SOLDATER,
> OG VI ER I KRIG.
> SÅ SKER DEN SLAGS

I KRIG SOM CIMIC-OFFICER

De fleste kadetter har læst om officerer fra kamptroppernes oplevelser med at være indsat i krig, men de færreste hører om, hvad man som officer fra andre regimenter kan bidrage med, og hvad de oplever, når de er indsat sammen med kamptropperne. Tidligere kaptajn i Hæren Mads Silberg, giver her sit besyv med.

Første halvår af 2010 var jeg udsendt til Afghanistan som CIMIC-officer (Civil-military co-operation, red) og jeg var tilknyttet Charlie-kompagniet, som udførte operationer fra den legendariske Armadillo-lejr nord for Gereshk.

Jeg havde rang af kaptajn, men havde, qua min funktion, intet kommandoforhold over andre end en seniorsergent som var 17 år ældre end mine, på daværende tidspunkt, beskedne 37. Vi havde derfor et forholdsvist afslappet og kollegialt forhold til hinanden. Inden årsskiftet havde General McChrystal (amerikansk chef for ISAF 2009-2010, red.) proklameret, at ISAF skulle ud af de pansrede køretøjer og vinde nogle "Hearts & Minds". Dette skifte i strategi bevirkede, at stort set alle patruljer og operationer skulle have drysset noget CIMIC-tryllestøv ud over sig, og min makker og jeg var derfor involverede i alt hvad kompagniet foretog sig.

I og med at vores halve år i Helmand bød på fem dræbte danske soldater og flere sårede end de foregående fire år – til sammen – så havde vi pænt meget at se til, når vi bevægede os uden for lejren. Det giver selvsagt nogle ret unikke forhold at udøve ledelse under: Forhold som de fleste officerer, på et eller andet tidspunkt i deres karriere, har haft kraftige overvejelser om, hvordan de i givent fald vil reagere under.

Én ting er at lede en enhed under kamp – det kan jeg berolige læserne med, at de fleste danske infanteriofficerer kan finde ud af. Noget helt andet er at lede dem mellem kampene, hvor der skal holdes vagt, lejren skal vedligeholdes og kampkraften skal genopbygges – og så over en periode på seks måneder.

De fleste som har haft æren af at skulle befale soldater, har oplevet at respekten for rangen kun rækker et vist stykke. Det bliver meget tydeligt, når man agerer i en hverdag, hvor hver patrulje kan blive din eller en kollegas sidste. Når dine folk dør, kommer til skade eller bliver hjemsendt på grund af den psykiske belastning, så skal du ikke kun håndtere din egen personlige frygt og sorg, du skal også kunne håndtere de tilbageværendes. Du skal med andre ord kunne vise og håndtere følelser, og her taler vi om de helt store. Du skal sørge for at på trods af, at I alle sammen er skidebange for at dø, fortsat kan agere som en velfungerende enhed, der løser de opgaver, I bliver stillet og passe på hinanden. Her handler det virkelig om at få skabt følgeskab, føre og sætte retningen.

I Afghanistan var jeg indsat med op til ti forskellige enheder både stående styrke og HRU (Hærens reaktionsstyrke uddannelse, red.). Jeg har ikke det endegyldige svar på, hvad man som fører skal gøre for at skabe følgeskab omkring sin person, men jeg kan prøve at forklare, hvad jeg gjorde.

Som nævnt, havde jeg ikke noget nævneværdigt kommandoforhold over nogen, men i og med at jeg var officer med rang af kaptajn (godt nok fra Flyvevåbnet), far til tre, med tre udsendelser til Balkan med i bagagen og gik med infanteristerne på alle deres patruljer, så følte jeg et vist ansvar for at gebærde mig som en "rigtig" officer og ikke falde igennem i soldaternes øjne. Jeg kom dog til kort i og med, at jeg ikke havde nogen store tanker om, hvordan en officer begår sig i et miljø præget med så meget død og ødelæggelse, som det vi opererede i. Til gengæld havde jeg gennemført Patruljekursus hos Jægerkorpset seks år forinden (jeps, imens jeg var i Flyvevåbnet). Så jeg støvede mine enkeltkæmperfærdigheder af og den professionalisme, jeg selv følte, at jeg har efterstræbt at udøve. Jeg sørgede for at have 'styr på stumperne', altid være forberedt, tage RoC-drills seriøst, holde min plads i dråben og reagere prompte, når de unge befalingsmænd ledte kampen – kort sagt leve op til dekretet om at "*every man is a rifleman*".

Ud over at give mig et moralsk løft og en erkendelse af, at jeg vitterligt havde 'styr på stumperne', og vidste hvad jeg foretog mig, så bilder jeg mig nu ind, at min ageren manifesterede sig i en faglig respekt, som ikke hang sammen med min rang. En respekt som hen ad vejen udviklede sig til en fortrolighed, i

og med at konstabler, befalingsmænd og yngre officerer tit slog et smut forbi CIMIC Support Team'et for at få en kop kaffe og vende udfordringer, som de ikke kunne vende med direkte foresatte. En fortrolighed og gensidig respekt, der hænger ved den dag i dag, hvor jeg løbende har kontakt til de soldater,

"

ÉN TING ER AT LEDE EN ENHED UNDER KAMP – DET KAN JEG BEROLIGE LÆSERNE MED, AT DE FLESTE DANSKE INFANTERIOFFICERER KAN FINDE UD AF. NOGET HELT ANDET ER AT LEDE DEM MELLEM KAMPENE

jeg kæmpede sammen med for ti år siden.
Eksemplets magt er stærkt.
Som ung sergent opnår man ikke megen respekt ved at irettesætte sine folk for ikke at have pudset deres støvler ordentligt, hvis man selv ligner en pose nødder. Ligesom en general heller ikke kan forvente at hans underordnede arbejder i henhold til organisationens fastsatte værdier, hvis han ikke selv gør det.

Det samme gør sig i endnu højere grad gældende når livet er på spil. Når man som leder er tvivl, og det vil man være rigtigt tit og ofte, så sørg for at have styr på det basale. Dine folk vil til hver en tid følge dig hvis du har "styr på stumperne", går forrest og er klar til at slås. De ved godt du er i tvivl og de ved godt at du ikke har svarene på alle spørgsmål, men det betyder ikke en sk.. når du er i stand til "at lægge tyngde med din person".

KRIGSHISTORIE GØR DET MULIGT AT LÆRE AF ANDRE

I sensommeren sidste år havde Hærens Officersskole den fornøjelse, at generalmajor Michael Lollesgaard deltog i vores ugentlige fredagskaffe. Den, på daværende tidspunkt, nytiltrådte chef for Hærkommandoen talte her om vigtigheden af krigshistorie: Hvad den har lært os, og hvorfor vi som kadetter skal interessere os for den. Generalmajoren gik så langt som til at sige, at han vil gøre sit for at få det tilbage på skemaet. Derfor besluttede redaktionen sig for at dykke lidt ned i krigshistorien i dette tema. For det er først efter kampen, at vi har tid til at reflektere over vores valg og lære af vores sejre og nederlag. Oberst Nicolas T. Veicherts pegede hurtigt på generalmajor Flemming Mathiasen, der i den grad må siges at være historie-interesseret. Følgende artikel er hans perspektiver på, hvorfor krigshistorie er officerens bedste ven, og hvorfor de røde reglementer holder.

LT R. SKJØDT RASMUSSEN, TRÆNREGIMENTET, VORDINGBORG.

En mand med et markant ansigt formet af den slags rynker, der kommer af en blanding af sol og alvor, toner langsomt frem på skærmen i Bastion-lokalet på Frederiksberg Slot. I begyndelsen hakker billedet og lyden, men så sker der noget: ”Ja, nu kan jeg høre jer!”, svarer han, da teknik og intention falder i hak. Han sidder i sit hjem, og i baggrunden er der lyde fra børn.

”To sekunder. Jeg skal lige have pacificeret mine børn…” Lyden bliver slået fra, men gennem den stille skærm kan man fornemme generalmajor Flemming Mathiasens bestemte, men fattede formaninger. Han er omringet af bøger fra gulv til loft. Og det er netop dem, det skal handle om. Bøgerne. Og hans store interesse for krigshistorie.

”Jeg vil gerne fremhæve, at jeg synes, det er et vigtigt emne, I bringer op”, starter han.

Generalmajoren har en alvorlig, men venlig mine og betragter sine interviewere.

”Jeg kan godt ind i mellem synes, at krigshistorie får en noget stedmoderlig behandling på officersuddannelserne med den begrundelse, at der ikke rigtig er tid til at beskæftige sig med den. Krigshistorie bør efter min opfattelse være en del af officerens uddannelse og dannelse. Den bør knyttes sammen med både ledelse og taktik, og uddannelserne bør stræbe efter at gøre krigshistorie til et attraktivt vidensarkiv, hvor officeren naturligt søger fordybelse gennem karrieren. Det har jeg selv haft stor glæde af”.

UNDERVISTE SINE KLASSEKAMMERATER I HISTORIE

Mathiasen fortæller, at hans interesse for historie går tilbage til 7. klasse, hvor han på grund af sin store interesse for historie fik lov at undervise klassekammeraterne i historietimerne. Og denne interesse er holdt ved:

”Da jeg for mange år siden blev ansat i Forsvaret, var det helt naturligt for mig at begynde at studere krigshistorien. Så det er sådan set en livslang interesse som har fulgt mig”, fortæller han.
Som alle andre, der interesserer sig for krigshistorie, har generalmajor Mathiasen en særlig interesse: I hans tilfælde har de senere års studier fokuseret på 1. verdenskrig. 2. verdenskrig var hans hovedinteresse for 20 år siden, men han synes, at 1. verdenskrig er interessant, fordi den bød på mange banebrydende teknologier, teknikker og doktriner.

”2. verdenskrig førte ikke så mange banebrydende teknologiske fremskridt med sig – udover at der selvfølgelig kom atomvåben, der afgjorde den sidste del af krigen,” siger generalmajoren ivrigt og fortsætter: ”2. verdenskrig er til gengæld rig på forbedring og perfektionering af eksisterende teknologier og doktriner.”

Navn:
Flemming Mathiasen

Alder:
55 år

Født og opvokset:
Viborg.

Udnævnt premiereløjtnant:
1985.

Chef for Multinational Division North i Baltikum.

Siden Mathiasen kom til Letland er 2. Verdenskrig dog igen begyndt at fylde noget i hans dagligdag. Ansættelsen har givet ham mulighed for at se slagmarkerne, hvor krigen rullede frem og tilbage i 1940’erne og på sine rejser rundt i Estland, Letland og Litauen har han haft lejlighed til at samarbejde med baltiske krigshistorikere:

”De kender de russiske arkiver, og de ved en del om den sovjetiske tilgang, og det giver jo et lidt mere nuanceret perspektiv til en, som primært har beskæftiget sig med den litteratur, der er skrevet i Vesten, og som oftest er baseret på tyske kilder.”

GETTYSBURG ER KLART ET BESØG VÆRD

Jeg spørger forsigtigt, hvilken krigshistorisk kampplads Mathiasen så vil anbefale en krigshistorie interesseret kadet. Jeg er overbevist om, at hans svar vil befinde sig inden for Europas grænser, måske endda Ruslands eller Baltikums, og jeg gætter for mig selv, at han nævner Somme, Verdun eller Arras, men min forudindtagethed bliver gjort til skamme:

”Jeg synes, slaget ved Gettysburg er et rigtig godt sted at starte!”

Gettysburg er en by i den amerikanske stat Pennsylvania, der i juli 1863 under den amerikanske borgerkrig dannede rammerne om et stort slag ført af sydstatsgeneralen, Robert E. Lee på den ene side og generalmajor fra unionshæren, George G Meade på den anden. Slaget betragtes af historikere som borgerkrigens vendepunkt, da Lee efter tre dages hårde kampe måtte se sig besejret af Meade. I dag er størstedelen af kampladsen en velbevaret og fredet nationalpark, hvor der årligt gennemføres storslåede rekonstruktioner af slaget.

”Som elev på US Army War College havde jeg rig lejlighed til at besøge slagmarken i Gettysburg. Hvis man vil kaste sig ud i krigshistorie, og man skal starte et sted, der er håndgribeligt, hvor man kan overskue tingene, og hvor terrænet taler lige op i ansigtet på en, og man bare kan se det hele udfolde sig, så synes jeg, man skal tage til Gettysburg. Man kan sagtens bruge en hel uge på at studere slaget ’on location’. Slaget blev gennemført på relativt lavt niveau, forstået på den måde, at mange afgørende træfninger fandt sted på kompagni-, bataljons- og regimentsniveau, og man kan tage ud og se præcis det samme, som de kunne se dengang, fordi kampladsen er bevaret og fredet i dag. (…) Hvis man så ovenikøbet tager derover den 1. til 3. juli så kan man opleve amerikanernes ’reenactments’ af slaget med måske lige så mange statister, som der var soldater dengang”.

SELVBIOGRAFIER GIVER ET HELT UNIKT INDBLIK I KRIGSHISTORIEN

Efter denne anbefaling læner generalmajor Mathiasen sig tilbage i sin stol med en let autoritær, men tilfreds mine. Interviewet fortsætter, og jeg spørger ham, hvilke bøger han vil anbefale kadetterne at læse,

hvis de ikke har mulighed for at rejse ud i verden. Mathiasen er tydeligt glad for sin anseelige bogsamling, og han finder hurtigt fire bøger fra sin samling.

Den første er værket ***Skæbnekamp***, som han har fået af forfatteren selv, militærhistoriker ved FAK, Niels Bo Poulsen. Den næste er ***The Price of Glory*** af forfatteren Alistair Horne. Dernæst fremviser han klassikeren ***Panzer Leader*** af Heinz Guderian. Endeligt anbefaler generalmajoren bogen ***The Rommel Papers***, der er skrevet på baggrund af

”VI KAN ALTID DISKUTERE DOKTRIN OG TAKTIK I FORHOLD TIL ET ØVELSESSCENARIE, MEN MED KRIGSHISTORIEN FÅR DU ET KONKRET EKSEMPEL PÅ, HVORDAN OPGAVEN BLEV LØST. DET KAN GIVE BEDRE DOKTRINFORSTÅELSE OG BEDRE LØSNINGER

feltmarskal E. Rommels breve til hans hustru. For generalmajor Mathiasen er der dog særligt en genre, der fylder i hans studier.

”Noget af det mest fantastiske man kan læse er selvbiografier. Når man læser selvbiografier, så er det den person, der oplevede det, der beskriver, ikke bare hvad der skete, men også giver sin forklaring på hvorfor og hvordan. Der er selvfølgelig den begrænsning, at vi kun får forfatterens perspektiv, men det er jo bare et forbehold, man skal have med sig. Men det er en fantastisk mulighed for at få en førstehåndsoplevelse af, hvad den officer tænkte og gjorde i en situation”.

Der er ingen tvivl om, hvad generalmajor Mathiasen mener krigshistorien kan bidrage med i officerens virke, og han lægger heller ikke skjul på, at det ikke er i de enkelte taktiske overvejelser og beslutninger – man skal søge hjælp i historiebøgerne. Mathiasen rømmer sig og forklarer:
”Det er svært at tage én enkelt krigshistorisk episode og omsætte den til en konkret handling i en anden situation. Det som krigshistorie bringer mig er bidrag til forståelse, forklaring og forventning – eller perspektivering, når man står i eller er på vej i krig! Jeg tror, at de fleste, der har været i krig kan genkende de overvejelser, man ser Mel Gibson have i filmen ***We Were Soldiers***. Hvad er det, der møder mig, hvilke udfordringer kommer jeg til at stå med ledelsesmæssigt, føringsmæssigt og personligt, og hvordan skal jeg løse dem? Det er svært at forberede sig til sin første krigsindsættelse, men man kan studere nogen, der har beskrevet, hvordan de oplevede det. Det kan godt være, man kommer til at stå i rigtig svære situationer, hvor forventning og virkelighed ikke stemmer overens; den situation kan man i nogen grad forberede sig på ved at læse andres erfaringer.”

KRIGSHISTORIE LÆRER DIG IKKE KUN OM KRIGSFØRELSE

Mathiasen sænker stemmen og hastigheden en smule og fortsætter sin tankerække:

”Men det betyder ikke, at krigshistorien giver løsningen – det gør den sjældent, men for mig har den været en hjælp til at forstå. Da jeg kom til Afghanistan var der nogle, der mente, at de røde taktikreglementer ikke kunne bruges. Krigshistorien har mange eksempler på, at doktriner og koncepter ikke helt passede til situationen, men der er også mange eksempler på, at doktrinerne alligevel var et rigtig godt redskab at tage udgangspunkt i og ofte det bedste, da doktrinen jo er en kondensering af krigserfaringer. Min egen erfaring var da også, at de røde reglementer i høj grad var brugbare”.

Men de røde reglementer eller doktriner er ikke alt, og generalmajoren fremhæver den personlige viljestyrke som en væsentlig faktor for succes:

”En ting jeg har reflekteret over, når jeg læser krigshistorie, er, at førerens viljestyrke ofte kan være afgørende for at tippe balancen til fordel for den vindende part. Så det at forstå, hvad der forventes af en fører og det at give føreren modet til at gennemføre den ledelse, der er nødvendig i krig, den tror jeg også kan styrkes af at læse krigshistorie. Hvis du læser ***Kompagnichef Gennem Europa 1944-45***, så lærer du noget om det at få dine folk med, og hvis du læser Eisenhowers erindringer, så lærer du om strategiske overvejelser, og hans måde at bedrive ledelse på.”
Jeg skimmer hurtigt mine spørgsmål på computeren foran mig, og det går op for mig, at mit næste spørgsmål om, hvad krigshistorien kan, og hvad det bør bidrage med i vores uddannelse allerede nu er blevet direkte og indirekte besvaret: Forståelse, forklaring, forventning og mental forberedelse, men også dannelse og en følelse af historisk forbindelse til tidligere officerer i kraft af de ting alle soldater har tilfældes, når de står på kamppladsen.

UNGE OFFICERER SKAL HAVE EN LÆSELISTE

Mathiasen læner sig atter frem, og indikerer på den måde et retningsskifte i samtalen; nu gælder det uddannelse i praksis.

”Når jeg gennemfører taktisk uddannelse på en tidligere kampplads med mine chefer, divisionens pendant til taktiske udrykninger, så indleder vi ofte med et krigshistorisk indlæg, og så diskuterer vi det moderne perspektiv i tilsvarende situationer.”

Generalmajoren fortsætter retorisk og levende:
”Vi kan altid diskutere doktrin og taktik i forhold til et øvelsesscenarie, men med krigshistorien får du et konkret eksempel på, hvordan opgaven blev løst. Det kan give bedre doktrinforståelse og bedre løsninger i uddannelsessituationer.
Efter min opfattelse bør officersuddannelserne have en akademisk tilgang, det vil sige give den studerende en dybere metode- og teoriforståelse. Officeren gives herved bedre mulighed for at forstå sine omgivelser, anskue problemstillinger, kilder og afgrænsning kritisk og få styrket sine kompetencer til at finde løsninger på komplekse problemstillinger sammen med andre.

Men det er mit synspunkt, at et akademisk niveau ikke nødvendigvis bør nås gennem anvendelse af akademisk metode i krigshistorieundervisning, men måske snarere ved, at krigshistorien anvendes i akademiske studier i ledelse og taktik. Det er vigtigt, at man studerer ledelse ud fra akademiske problemformuleringer, og en del af disse studier kan ske i relation til krigshistorie, da kadetterne hér kan opnå en større forståelse for, hvilke ledelsesmæssige udfordringer de senere kan stå overfor.

Når man kommer tilbage på føringskursus efter nogle år, kan den akademiske anvendelse af krigshistorie bedre ske i rammen af taktikuddannelsen. På den måde tror jeg, man kan gøre uddannelsen akademisk ved brug af historie, uden nødvendigvis at gøre det ud fra den historiske metode.

Derudover synes jeg, det kunne være en god idé at indføre en krigshistorisk læseliste for unge officerer. I virkeligheden ser jeg det lidt som den fysiske uddannelse, hvor uddannelsen gerne skulle skabe en vedblivende interesse for idræt og ikke alene en kortvarig høj præstation. Hvis idræt på officersskolen alene er armbøjninger og pull-ups, er der for mange, der ikke fastholder interessen efter uddannelsen. Derfor må det handle om at skabe en livslang interesse for idræt – det samme gælder for krigshistorie.”

Jeg takker Mathiasen for sine svar. Jeg har bare lige én sidste ting, jeg gerne vil have ud af generalmajoren: Hvornår får vi mulighed for at studere hans erfaringer; hvornår udkommer der en bog om at være chef DANCON på ISAF 9, eller om arbejdet i Division North? Han smiler: ”Krigshistorie er jo ikke blot bøger, det kan ligeså vel være samtale eller forelæsninger.”

Vi siger farvel. Skærmen slukker. Det historiske Slot bliver stille, men på vej ud bliver jeg alligevel mindet om krigshistoriens fundamentale betydning for vores institution; væggene, billederne og mindepladerne taler deres tydelige sprog.

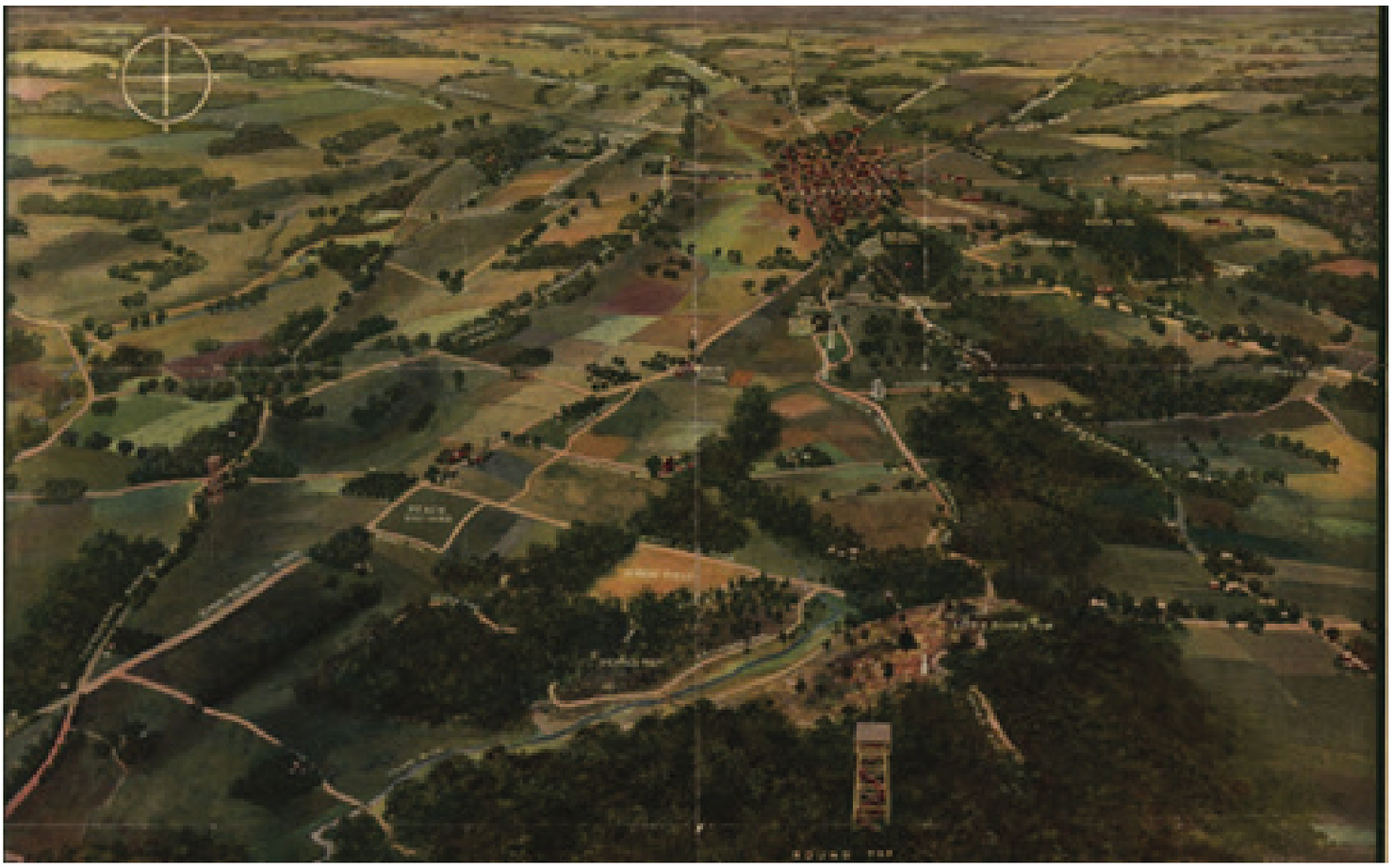

”NÅR DU SIDDER OG SKIDER I EN BLÅ SPAND FORAN ANDRE, SÅ ER DER IKKE MERE TILBAGE”

Lasse Wulff Hansen underviser til dagligt i Militær Fysisk Træning på Hærens Officersskole. Vi, kadetter kender ham bedst, når han står og råber: ”Kom nu! Er det det du har?”, mens han holder om sin lyserøde kop fra Royal Copenhagen. Jeg må indrømme, at jeg ofte tænker, mens svellen jeg bærer, borer sig ned i min skulder: ”Hvad kan du selv?” Jeg tænker det stadig, for i situationen irriterer hans tilråb mig inderligt, men jeg ved også, at Lasse har mere i sig end de fleste. Og det har han bevist hele to gange.

LT M. FREDSKILDE, EFTERRETNINGSREGIMENTET

At ro knap 5.000 kilometer over Atlanterhavet fra San Sebastian på La Gomera til Antigua i Vestindien lyder helt vanvittig dumt, og jeg kommer til at tænke på tømmerflåden Kon-Tiki, der i 1947 flød omkring 7.000 km fra Sydamerika til Fransk Polynesien. Under mere moderne vilkår satte 35 hold sig sidste år til rette i en robåd og krydsede distancen over Atlanterhavet. Startskuddet lød i december, og så var det ellers op til deres arme – og mentale styrke, hvornår de så fastland igen. Lasse sad i en af bådene.

Vores tema denne gang er ‘efter kampen’, og derfor faldt mine tanker hurtigt på Lasse. Han har altid været åben om krigens følgevirkninger på ham, og så er han manden bag ’Row For Veterans’, som sætter fokus på alt det efter kampen.

”VI FIK PÅ MUNDEN”

Lasse har været udsendt tre gange. Første gang var i 2008, hvor han som Jydsk Dragon drog til Kosovo og kom hjem med det, han selv beskriver som en positiv oplevelse. En oplevelse der gav ham mod på mere krig. Anden udsendelse foregik på helt andre breddegrader. Afghanistan på ISAF hold 7 med Gardehusarregimentet. Sidste udsendelse var i 2017 til Irak som delingsfører ved Føringsstøtteregimentet.

”Jeg fandt ud af, at jeg var i stand til at vende tilbage til krig. Og jeg er glad for, at jeg gjorde det i en kontekst, hvor præmisserne var helt anderledes, og det hele foregik på roligere vilkår.”

Tre krige i bagagen men én sender ham væsentligt tungere hjem. Afghanistan. En ekstra vægt som han skal bære rundt på resten af livet, men som med tiden er blevet meget lettere.

”Det der satte spor, var al den uretfærdighed, vi oplevede. Jeg er meget omsorgsfuld, og jeg følte, jeg svigtede et ansvar, når kvinder og børn døde idet, jeg forsøgte at hjælpe dem, og når en afghansk soldat dør, fordi man ikke er i stand til at stoppe det. Det har taget forholdsvis hårdt på mig. Jeg oplevede, at Afghanistan var uretfærdigt – ikke i forhold til mig selv, det var jeg sådan set skideligegald med, men det handlede om den uretfærdighed, som befolkningen oplevede. Den måde de blev behandlet på, og alt det de måtte gennemleve.”

På seks måneder gik Lasse 92 patruljer, hvor han og gruppen havde flere sammenstød med Taliban. På dette tidspunkt skete der meget i Afghanistan og i ISAF-tiden mistede vi 43 soldater til krigen.

Lasse beskriver sig selv som ’ung og dum’, og hvis nogen havde spurgt ham hjemmefra, hvad han drømte om at opleve i krig, så var det nøjagtigt det, han oplevede. Desværre rammer virkeligheden nogle gange hårdere end forventet.

”Præmissen for at være i krig er, at man slår folk ihjel, civile omkommer på uretfærdig og uhensigtsmæssig vis, og man ser forfærdelige ting. Man er i en lang periode noget andet, end man er vant til at være derhjemme. Ens accept af det, der sker omkring en, som ikke er rart, bliver nærmest normaliseret;

du lever i en boble i et halvt år, og det er svært at håndtere, når man kommer hjem. Men alligevel forstår man, at det har været nødvendigt. Jeg havde mareridt på daglig basis i mange år – jeg var som voksen mand bange for at sove, fordi jeg var bange for drømmene".

ET SELSKAB DU IKKE KAN SLIPPE VÆK FRA

Det er nu mere end 11 år siden, at Lasse gik sin sidste patrulje i Afghanistan, men det var først i 2018, at sporene for alvor blev udvisket. En rotur over Atlanten skulle vise sig at være det, der bogstaveligt talt fik ham på rette kurs. Lasse tegner selv et billede af, at hans oplevelser fra krigen var et viktualierum, hvor alt stod hulter til bulter og med dobbeltlås på døren.

"På den første rotur brød jeg låsen op, og så væltede det hele ud i hovedet på mig igen. Og så måtte jeg bare tage det fra en ende af. Jeg blev konstant ramt af noget nyt og det nye blev ved med at være tilstede, indtil det var færdigbearbejdet. Det her rum blev så mere og mere systematiseret og ryddeligt, og nu ser jeg det som et rum, uden lås, hvor man bare åbner døren, og så står alt fuldstændig sorteret og markeret med label."

Første rotur i 2018 var i en toer båd, og her tilbragte han det meste af sin tid alene; når man ikke ror, så hviler man sig. Det eneste selskab man har er altså

> PÅ DEN FØRSTE TUR BRØD JEG LÅSEN OP, OG SÅ VÆLTEDE DET HELE UD I HOVEDET PÅ MIG IGEN, OG SÅ MÅTTE JEG BARE TAGE DET FRA EN ENDE AF

til rette i en ni meter lang og 1,5 meter bred robåd. Denne gang sammen med tre andre. To med civil baggrund og én med PTSD. Michael, Anders og Mikkel. Mikkel og Lasse var udsendt sammen i Afghanistan, og deler på nogle områder samme skæbne. Derfor var præmissen for denne tur at få brudt Mikkels lås op og give ham samme oplevelse af forløsning, som Lasse oplevede på sin første tur. Sejlturen tog 37 dage, og denne gang kunne Lasse være fysisk mere til stede. Nyde den. Og han beskriver den ligefrem som nem:

”Der var mere en glæde over at være i situationen end på første tur. Jeg kunne glæde mig over delfinerne, stjernehimlen, og det at skulle sidde og ro og gøre det samme igen og igen – det synes jeg faktisk var ret nemt. De første 32 dage var nemme, og så begynder det at blive hårdt hen mod slutningen, fordi man glæder sig til at komme ind – utålmodigheden begynder at fylde.”

MAN NÅR HELT IND TIL DET INDERSTE LAG

De fleste i Forsvaret har på et eller andet tidspunkt prøvet at bo på en stue med køjeseng og fællesbad. For nogle sikkert en lidt klaustrofobisk oplevelse med manglende privatliv – heldigvis var der bruseforhæng og lås på toiletdøren. Alligevel er det faktisk det, man ofte ser tilbage på som ’den bedste tid’,

fordi man kommer hinanden ved på en helt anden måde. Ufiltreret. Forestil dig så at bo på en båd i 37 dage, sammen med tre andre, hvor dækket ikke er meget større end et sekspersoners spisebord.

”På godt dansk: Når du sidder og skider i en blå spand lige foran næsen på en, der ror, og en der sidder og spiser samtidig, så er der bare ikke mere – og det kan virkelig noget.”

Lasse forslår, at man skulle eksperimentere med lignende på fastlandet. Måske det skal på pensumlisten i ledelse? – Det vil jeg lade være op til faglærerne.

”Den intimitet der opstår i sådan et rum, hvor man ikke kan skjule noget for nogen: Man er nødt til at dele, det der sker med andre. Det er man jo ikke nødt til på samme måde hjemme. Her går alle hver til sit om eftermiddagen. Når man ikke kan gå hjem, skaber det en anden dimission i et venskab. For mit vedkomne med Michael, som gør at man finder en eller anden nærhed – uden at det bliver bøssoidt – men som jeg vil betegne som kærlighed.”

De ror to timer ad gangen i par. Mere kan man ikke holde til. Én time ekstra en gang imellem kan slå en ud af kurs i flere dage, og derfor er det en turnus, der bliver overholdt. Men selvom der er lagt en plan, hvor man har fri 12 timer i døgnet sammenlagt, så sætter de mange rotag sine spor.

”Til sidst er din krop fuldstændig smadret. Bare det at sidde ned gør ondt. Dine hænder er ødelagte; man kan ikke længere cope med det. Jeg fik ordineret morfin som var det slik. Jeg fik hvad en voksen mand må få på et døgn på 6 timer. Der var bare et stort behov for at blive smertedækket.”

FREMTIDEN BYDER PÅ FLERE ROTAG

På Atlanterhavet kæmpede de med bølger, der var 25 meter høje og som stod foran dem som boligblokke. Seks både kæntrede, mens Lasse og holdet får kæmpet sig i land, idet solnedgangen over Atlanterhavet betragtede dem med sit store røde øje den 18. januar.

”Det var en fantastik aften. Helt stille. Selve turen ind og det at se land igen, giver en kuldegysning. Så når følgebåden kommer ud – og man har ikke set andre mennesker i så lang tid. Jeg synes, det var helt fantastik at se første gang for de andre – det var nærmest en metaoplevelse.”

Næste personlige mål og drømme er en tur over Indlandsisen sammen med Anders og Michael, en rotur fra Ilulissat til San Fransisco med nogle englændere (de mangler én person. Hint hint!) og en ”lille” rotur fra Antigua til Australien. Her igennem Panamakanalen og over Stillehavet til Fransk Polynesien og så videre down under. En tur på cirka 20.000 km.

Alene.

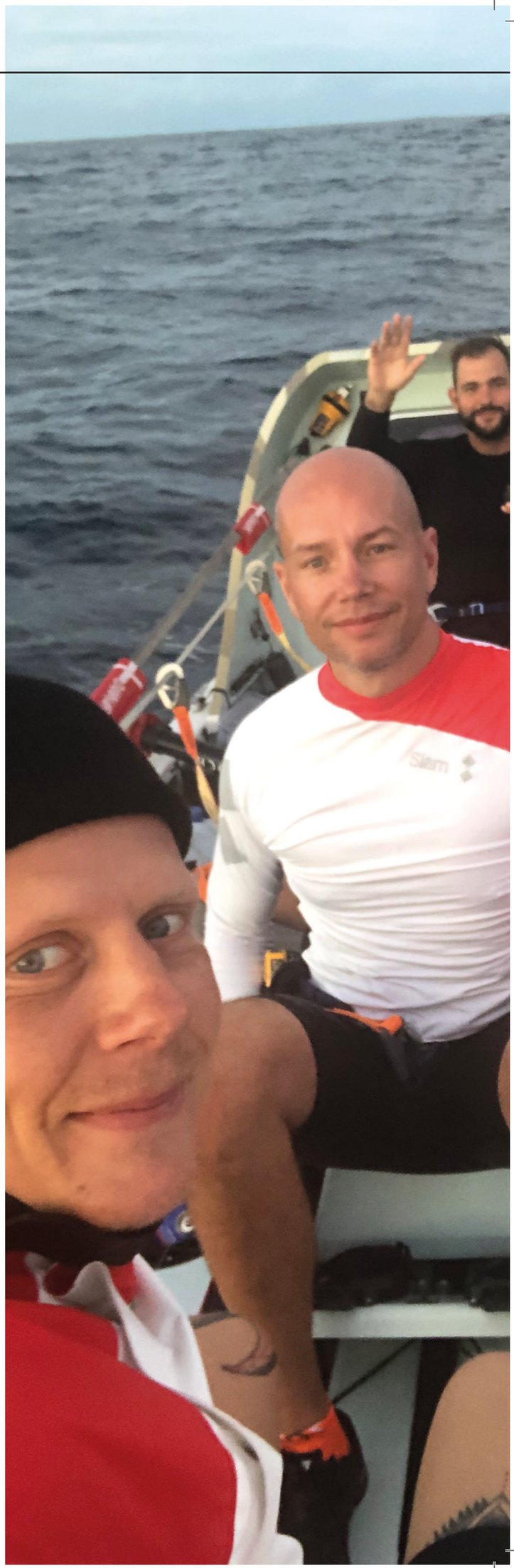

FØRSTE TUR

TID:
49 DAGE

AFSTAND:
5.057 KM

TYPE:
TOER BÅD.

ANDEN TUR

TID:
37 DAGE

AFSTAND:
4.955 KM

TYPE:
FIRER BÅD.

DEN DANSKE ÅND

Når andre nationer ser på Danmark i dag, ser de næppe den store krigernation. Men i sin tid var Danmark en stormagt, der dog som konsekvens af blandt andet Svenskekrigene 1657-1660 blev kraftigt reduceret til en småstat. De begivenheder, der ændrede Danmarks politiske status, var i den grad med til at præge den danske selvforståelse, og det der præger den kultur og ånd, som man mærker i Danmark den dag i dag.

A. KREUTZMANN LASSEN, TRÆNREGIMENTET, VORDINGBORG.

SLAGET PÅ REDEN

Danmark havde allerede i løbet af krigene mod Sverige, hvor København blev belejret og Danmark næsten indtaget, mistet sin status som en væsentlig magtfaktor i europæisk politik. Det resulterede i, at man fra dansk side igennem 1700-tallet gjorde alt for at holde sig uden for de europæiske konflikter.

Den danske neutralitetspolitik varede dog ikke ved. Man var stadig fra dansk side interesseret i at kapitalisere på nogle af de konflikter, der opstod. Napoleonskrigene skulle vise sig at være afgørende faktor heri, med fatale konsekvenser for Danmark.

Mange af stormagterne i Europa begyndte at sejle deres handelsskibe under dansk flag, imod et mindre bidrag til den danske stat. Grundet Danmarks neutralitetstilstand betød det, at vi var beskyttet fra at blive draget ind i konflikterne. Danmark handlede med begge sider, og det kulminerede i, at Danmark indgik i et væbnet neutralitetsforbund med Rusland, Preussen og Sverige.

Man var klar over at dette forbund kunne fremprovokere et engelsk angreb på Danmark, da de allerede havde truet med at bombardere København, hvis vi ikke indgik en ordning med England.

England reagerede hurtigt på forbundets oprettelse ved at sende en flåde afsted før Øresundsisen var brudt op. Hovedmålet var Rusland, men Danmark var et mellemfaldende mål. Den 18. marts 1801 kl. 07:00 passerede flåden Kronborg. Slotskommandant Stricker gav straks ordre til at beskyde englænderne, men 09:30 var den engelske flåde sluppet forbi med minimal skade. Den engelske flåde var anført af admiral Hyde Parker og hans næstkommanderende var Lord Horatio Nelson.

Nelsons opgave var at gennemføre angrebet på Danmark, og han vurderede, at det ikke ville tage mere end en times tid. Han havde dog undervurderet danskernes snarrådighed. Vi var nemlig, mens det storpolitiske magtspil fandt sted, i færd med at udbedre det danske søforsvar. Der var dog flere danske orlogsskibe, der ikke havde nogen rig eller mast, og derfor ikke var mere sejlklare end en forvokset pram. Dem havde man lagt ude ved Middelgrunden, så de sammen med fortet Trekroner, kunne fungere som en flydende fæstning. Det betød at flere af de engelske skibe var nødt til at sejle uden om for at unddrage sig danskernes mange, men lettere immobile kanoner. Flere af de engelske skibe gik på grund grundet denne manøvre. Nelsons time trak ud, fordi danskerne lykkedes med at sinke dem. Til sidst signalerede admiral Parker til Nelson, at han skulle trække sig, idet angrebet begyndte at koste for meget. Da man ikke havde radio i 1801, blev der

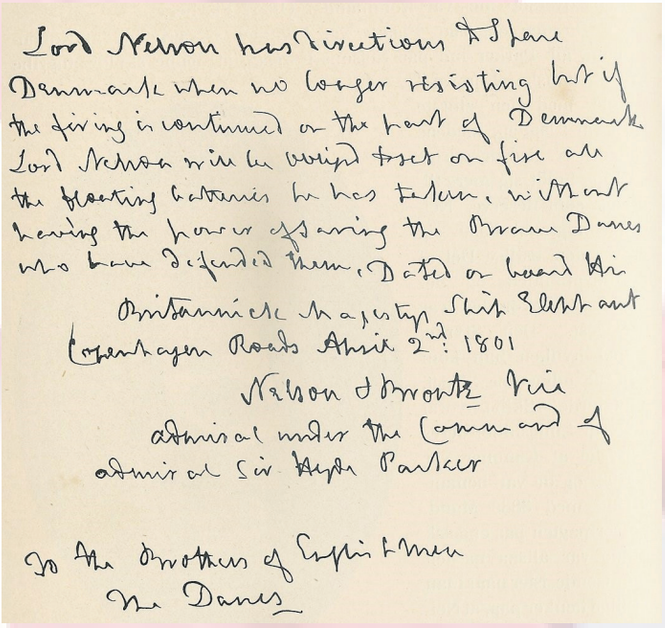
Lord Nelson has Directions to leave
Denmark when no longer resisting but if
the firing is continued on the part of Denmark
Lord Nelson will be obliged to set on fire all
the floating batteries he has taken, without
having the power of saving the brave Danes
who have defended them. Dated on board His
Britannic Majesty's Ship Elephant
Copenhagen Roads April 2nd 1801
Nelson & Bronte Vice
admiral under the Command of
admiral Sir Hyde Parker
To The Brothers of Captain Thurn
the Danes

anvendt signalflag, og signalet blev ikke vurderet gyldigt, hvis kommandanten ikke selv havde set det. Det var Nelson fuldt ud bevist om, og satte derfor kikkerten op foran sit blinde øje, så han desværre ikke så foresattes signal om at standse angrebet.

Kort tid efter sendte Nelson et brev til den danske regering, hvori han beklagede, at han kunne blive nødt til at sætte ild til de danske skibe, han havde erobret, med de tapre søfolk ombord, såfremt den danske beskydning ikke straks ophørte.
Kronprins Frederik, senere Frederik 6., forhandlede sig frem til en fordelagtig våbenhvile. Kronprinsen kendte til Parkers flåde, og han var klar over, at en sejr var umulig. Kamphandlingerne havde vist Forbundet, at danskerne var villige til at gøre noget: Til at forsvare sig. Vi stod derfor langt stærkere hos Forbundet, end hvis vi havde kapituleret uden kamp.

KØBENHAVNS BOMBARDEMENT

Danmarks deroute var begyndt, og europæisk storpolitik skulle fortsætte med at tvinge danskerne ind i uønskede konflikter. I 1807 enedes Rusland og Frankrig om at tvinge de neutrale stater, som Rusland før havde været i forbund med, imod England. Danmark sad stadig, som de havde gjort det i mange år forinden, på Østersøhandlen. Dette vidste England og man iværksatte derfor et lynangreb imod Danmark. Kronprinsen, der var ved hæren i Holsten blev 6. august 1807 stillet overfor et ultimatum: At indgå i alliance med England og overgive den danske flåde til englænderne. Dette blev pure afvist. Den 16. august landsatte England 30.000 erfarne tropper ved Vedbæk og Brøndby Strand og belejrede København. De stod overfor en svag dansk styrke på omkring 13.000 mand. En kyndig taktiker vil måske vurdere, at de relative styrkeforhold var ganske fine idet danskerne var i forsvar. Men når man tager den engelske flåde, placeret lige udenfor Københavns havn, med i regnestykket, var de relative styrkeforhold knap så gunstige.

I stedet for at iværksætte et bekosteligt landmilitært angreb på byen bombarderede englænderne København i knap tre døgn. Efter beskydningen var store dele af det sydvestlige kvarter nedbrændt, 300 ejendomme ødelagt, og 1500 beskadiget. Nyere forskning peger på at op imod 400 mennesker døde i bombardementet. For at sætte det i perspektiv ville det nok svare til at Sydhavn i dag ville blive jævnet med jorden.

Kommandanten i København kapitulerede d. 5 september 1807 efter verdenshistoriens første terrorbombardement og overgav det resterende af flåden samt dets materiel. Danmark skulle aldrig få samme flådekapacitet igen.

Disse begivenheder der nok er nogle af de mest berømte i dansk krigshistorie ligger under det vi kalder Englandskrigene. Napoleon tabte, og Danmark, der var på dennes side, tabte derfor også. Danmark underskrev fredstraktaten i Kiel 14 januar 1814, hvori Danmark afstod Norge til Sverige. Et 434 årigt statsfællesskab havde nået sin ende. Ikke nok med det, så havde de dyre krige også resulteret i et dansk statsbankerot året forinden. Umiddelbart skulle man tro, at den danske kultur kun kunne komme til at dreje sig om nederlag og dårligdom. Dette skete ikke.

GULDALDER

Selvom Danmark var fattigt og svagt, blomstrede en del af Danmark. Nemlig kunsten. En kunsthistoriker vil kunne tale højt og længe om, hvordan der er et tema der udspringer af den danske Guldalder. Et tema der går igen i næsten alle malerier fra Guldalderen. Nationalfølelsen blomstrede. Tag nu bare maleriet til højre af Carlo Dalgas, der hænger inde på Nationalmuseet. Det viser en lille skoledreng der vogter får. Han læner sig op ad en vikingegravhøj, og med en soldaterkasket på. Kunstneren ser tilbage på en tid, hvor vi var kæmpere. Men han viser også, at selv i en tid hvor man har lidt store nederlag går den lille dreng stolt med sin soldaterkasket, for den danske hær er stadig noget at være stolt af.

Det danske fokus indad skulle desværre ikke vare længe. Selvom Danmark geografisk var mindre end det havde været siden tidlig middelalder, var der stadig uenigheder med de andre europæiske fyrster om retten til områderne i Slesvig og Holsten.

I februar 1848 bredte revolutionens bølger i Europa. Franskmændene var gået i gang med at halshugge aristokratiet. I Danmark er historien at kong Frederik 7. underskrev Grundloven under fredelige forhold og gav magten til folket. Hans snarrådighed i et Europa i revolutionær stemning kan meget vel være grunden til at Danmark fortsat kan pryde sig af at have verdens ældste monarki.

DE SLESVIGSKE KRIGE

Truslen mod Danmark viste sig allerede før underskrivelsen af Grundloven. Det tyske mindretal i Hertugdømmerne Slesvig, Holsten og Lauenburg øjnede chancen til at frigøre sig fra dansk styre, og da slesvig-holstenerne indtog Rendsborg 24/3 1848 var borgerkrigen en realitet.
Danmark havde lært meget lidt, militært set, af Englandskrigene. Denne gang havde man forberedt

flåden og artilleriet godt, såfremt man skulle forsvare sig imod et bombardement af hovedstaden, men infanteriet og kavaleriet var i ringe forfatning. Oprørerne blev støttet af det tyske forbund og Preussen, og var derfor af en mildest talt formidabel størrelse.

Heldigvis lod danskerne sig ikke standse af en hær der kun var halvt forberedt. Man fik klargjort en styrke på 11.000 mand, og opnåede flere sejre der kunne have ledt til en ende på krigen, men Frederik 7. nægtede at gå på kompromis og dele Slesvig.

Efter kort tids våbenhvile havde man indført almindelig værnepligt, og den danske hær talte i 1849 41.000 mand, omend stadig i undertal. Det afgørende for krigen blev det vi i dag ville kalde en 'værnsfælles' indsats. Danskernes overlegne flåde pressede oprørernes hære med flankestillinger på den jyske østkyst. Ligeledes blokerede den danske flåde flere store handelshavne i Nordtyskland, og lagde derfor

"

”ENGANG DU HERRE VAR I HELE NORDEN,
BØD OVER ENGLAND - NU DU KALDES SVAG,
ET LILLE LAND, - OG DOG SÅ VIDT OM JORDEN
END HØRES DANSKENS SANG OG MEJSELSLAG”

H.C. ANDERSEN – I DANMARK ER JEG FØDT (1850)

på netop dette aspekt, blev det Priess' opfattelse, at han var bedre i stand til at kunne udvikle sine befalingsmænd i eksempelvis føring.

MØDET MED VIRKELIGHEDEN

"Som rekrut eller befalingsmand tænkte man ofte, kan det virkelig passe, at "najne" (kaldenavn for delingsføreren, red.) er så meget på kontoret. Og ja, det kan passe! Uanset hvor lidt man har lyst til at sidde der"

Da Priess tog imod værnepligtige som befalingsmand, var det netop dem, som gjorde ham nervøs. Som delingsfører var det mest overvældende at tage imod hans kadre, som han modtog fem dage før ankomsten af de værnepligtige.

"Det mest overvældende var ikke at tage imod rekrutterne – det havde jeg jo prøvet. Det var til gengæld at tage imod mine befalingsmænd, som ikke er helt grønne, og som har nogle holdninger til, hvordan man er delingsfører, og hvordan man er sergent. De kan jo i modsætning til værnepligtige måle en med andre delingsførere, som de har haft gennem tiden. Det var vildt motiverende at tænke: nu har jeg den. Jeg har ansvaret. Men jeg følte mig ikke desto mindre, ganske klar"

Har du ageret anderledes som delingsfører, end du havde regnet med?

"Ja. Jeg troede jeg i højere grad kunne leve på mine erfaringer som sergent, og hvad jeg dengang mente, var en god leder. Men den holdning har udviklet sig – også en retning, som jeg måske ikke havde set som værende hensigtsmæssig, da jeg var sergent. Det med at prioritere noget over andet. Det store billede og perspektiv ændrer ens holdning. Alle befalingsmænd finder deres fag vigtigere end andres! Eksempelvis faget Førstehjælp som jeg selv mente var vigtigst som sergent. Men man må som leder økonomisere med ressourcer og have det fulde billede for øje samt chefens hensigt. Det betyder, at man må tage nogle svære beslutninger og spare lidt på førstehjælp, for derved at kunne lægge flere kræfter i bevogtning, som, med det nye forsvarsforlig in mente, er blevet meget vigtigere"

Og så falder tankerne jo på den adminstrationsbyrde, der får de fleste kadetter til at ryste af skræk. For er den egentligt så slem?

"Ja". Siger Priess, næsten inden jeg bliver færdig med spørgsmålet. "Men det bliver bedre med tiden. Dog kan aldrig læne sig tilbage og tænke, nu kører det. Der kommer så mange ændringer hele tiden, og overskuddet bruges på at støtte andres opgaveløsning. Man bliver dog meget bedre til at forudse ting og koordinerer"

Men det er en leders ansvar, og administrationen giver faktisk god mening, fortæller Priess "vi gør det jo, fordi vi gerne vil skærme vores kadre og rekrutter fra dårlige beslutninger."

Priess mener ikke, at det kan afhjælpes med mere fokus på det under Løjtnantsuddannelsen: "Det er så forskelligt fra enhed til enhed, hvordan de løser det, at det giver bedst mening med 'on-the-job' traning, når man kommer ud til enheden. Der er så mange lokale faktorer på spil, at han ikke mener det giver mening at bruge tid på at lave en ensrettet uddannelse.

Gode råd på falderebet?

Efter nogle få sekunder, hvor Priess reflekterer med det glas portvin (naturligvis Livgardens), som jeg har skænket ham, siger han:
"Brug kompagniet og folk i systemet – seniorsergenterne og oversergenterne. De vil hellere end gerne hjælpe. Vær ydmyg, lad vær med at komme og tro, at du kan det hele. Men vær også selvsikker. Du skal have tiltro til, at du er sat i den rolle, fordi nogen har vurderet, at du har evnerne til at sidde der"

Til sommer starter Priess på Hærens Officersskole med Hold Damholt.

Løjtnant Priess

- Værnepligtig, Den Kongelige Livgarde Hold August 2010
- Hærens reaktionsstyrkeuddannelse og efterfølgende udsendelse til Afghanistan på ISAF Hold13 2011-2012
- Hærens Sergentskole 2016
- Befalingsmand ved Efterretningsregimentet 2016
- Befalingsmand ved Den Kongelige Livgarde 2017-2019
- Løjtnantsuddannelsen 2019
- Delingsfører, Hærens Basisuddannelse, Den Kongelige Livgarde 2019

LØJTNANT J. S. BILL
DELINGSFØRER
1HBUKMP,
2LOGBTN,
TRÆNREGIMENTET

LT R. SKJØDT RASMUSSEN,
TRÆNREGIMENTET, VORDINGBORG.

MILITÆRE BAGGRUND

Kan du fortælle lidt om din militære baggrund?
Jeg startede direkte på Hærens Sergentskole og på Løjtnantsuddannelsen, og har ikke aftjent en værnepligt. Så ingen militær baggrund forud for, at jeg besluttede, at jeg skulle være officer.

Hvornår besluttede du dig for, at du ville være officer?
Jeg har altid vidst, at jeg skulle aftjene min værnepligt, men da jeg til Forsvarets Dag blev bekendt med Løjtnantsuddannelsen, var jeg solgt. I bussen på vej hjem fra Høvelte skrev jeg til min mor, at det var det jeg ville.

Hvorfor valgte du den vej?

Forsvaret - og den forventning, som jeg havde til værnepligten – har altid tiltalt mig. Jeg har igennem min barndom hørt om min fars tid i Civilforsvaret, og hans samarbejde med Forsvaret gennem hans nuværende job. Det har helt sikkert bragt mig i retning af Forsvaret.

Det, der tiltalte mig ved Løjtnants-uddannelsen, var en praktisk lederuddannelse. Jeg har i frivilligt spejderarbejde beskæftiget med ledelse af børn og unge i mange år; både som daglig leder af en afdeling i foreningen, og senere som daglig leder af lokalforeningen.

Jeg vidste tidligt, at jeg var god til at drive ledelse, og jeg synes, det var sjovt. Men jeg havde brug for at sætte det i en anden sammenhæng end frivilligt arbejde, jeg havde brug for at blive udfordret på min ledelse, og jeg havde brug for, at få papir på en lederuddannelse.

Den lyst havde jeg, fra jeg hørte om uddannelsen, og jeg var klar til at søge direkte efter gymnasiet. Jeg tog dog et enkelt sabbatår, hvor jeg arbejdede i afdelingen for Ledelsesudvikling hos Dansk Industri. Mødet med virksomhederne, mine dygtige kollegaer hvoraf flere af dem havde en fortid i Forsvaret, gav mig kun mere blod på tanden for at arbejde videre i den retning.

Hvad er planen fremadrettet?

For mig var en langvarig karriere i Forsvaret ikke tanken – det er det forsat ikke. Dog skal det ikke være nogen hemmelighed, at jeg på nuværende tidspunkt godt kunne synes, at det kunne være sjovt at komme en tur på Hærens Officersskole, tilbage i tjenesten og for at blive udfordret på nye områder.

Men jeg oplever, også at vi uddanner os op i et hjørne. Hvis jeg ønsker at komme på Hærens Officersskole, kræver det en akademisk uddannelse – dvs. bachelor eller tilsvarende eller AU (Akademi Uddannelse, red.). Men, sådan som jeg oplever det, er det udfordrende at få en lang nok forlængelse og AU som løjtnant. Dermed er den eneste mulighed at læse en civil bachelor. Muligheden for at få en reservekontrakt er bedre, men hvis man skal bruge reservepersonel, kommer vi ligeledes i anden række, da vi i høj grad ”kun” kan de samme ting som sergenter, f.eks. skydeleder 1, militær fysisk træner 1 osv.

Samlet set er vores videre muligheder, set fra mit perspektiv, dårlige. Jeg lægger derfor også uniformen på hylden til sommer - forhåbentlig dog med

en reservekontrakt, og læser en civil uddannelse. Om jeg kommer tilbage igen, må tiden vise.

LØJTNANTSUDDANNELSEN

Hvordan oplevede du Løjtnantsuddannelsen?
Min oplevelse af Løjtnantsuddannelsen var virkelig god; en tid med store forventninger, dygtige undervisere, en god kollegial stemning blandt kadetterne, faglige udfordringer osv.

Min oplevelse – og det jeg hører hos regimentet – er at den nye Løjtnantsuddannelsen giver os en større faglighed end den gamle uddannelse gjorde. Og personligt er jeg glad for den uddannelse, jeg har fået.

Var du bekymret over tyngden af FØR (Føringsuddannelse, red) ?

Egentlig ikke, men jeg oplevede en vis skepsis blandt min deling på Sergentskolen om, at føring fyldte mere, og at administration og forvaltning fyldte mindre end tidligere.

Jeg har været af den overbevisning, at de føringsmæssige værktøjer også sagtens kan bruges i den daglige tjeneste.

Hvad har uddannelsen givet dig til dit virke som delingsfører?

Den har givet mig en faglig overhøjde ift. mine sergenter. Den bringes langt fra i spil på alle feltdage og øvelser, men den kan være nyttig at trække frem til tider for at kunne sætte tingene i et større perspektiv. Derudover bruger jeg også min overhøjde på befalingsmandsuddannelsen, hvor jeg bidrager som faglærer i faget SKYT (feltuddannelse, red.).

Jeg er uden tvivl blevet stærkere i befalingsudgivelse, hvilket er helt essentielt. Både når jeg selv skal give og formidle, men også for at kunne tilbagemelde på sergenterne.

> UDDANNELSEN HAR GIVET MIG EN FAGLIG OVERHØJDE I FORHOLD TIL MINE SERGENTER

Føler du, at du er i stand til at udvikle på dine sergenter?

Ja, det synes jeg i høj grad, og jeg har ikke haft de store problemer med hverken at udvikle på nyuddannede sergenter eller erfarne oversergenter. Min oplevelse er også, at der her er god hjælp at hente hos andre i kompagniet.

Er der noget du vil ændre?

Jeg kunne godt tænke mig, at der endnu mere fokus på, at man som sekondløjtnant/løjtnant ved, hvad god undervisning er, og hvilke virkemidler der kan gøres brug af. Det er nødvendigt for, at man som delingsfører kan gøre sine sergenter dygtigere, at man har en overhøjde.

Derudover savner jeg en bedre sammenhæng mellem Hærens Sergentskole og Løjtnantsuddannelsen, således at f.eks. militærfysisk træning afsluttes på HSGS mv. Men det arbejde, ved jeg, er påbegyndt.

OPLEVELSEN MED VIRKELIGHEDEN

Kan du beskrive dine følelser første dag du tog imod de værnepligtige?

Selvfølgelig var jeg spændt, men jeg synes nu også, at jeg var meget godt rustet til første dag. Der er uden tvivl mange spørgsmål de første dage, men man skal blot huske på, at de værnepligtige ikke ved, hvordan tingene skal være, så man kan sagtens tage det lidt med ro ift. egne forventninger. Har man sergenter eller oversergenter, der har prøvet det før, er de også en kæmpe hjælp.

Jeg synes egentlig heller ikke, at man på første dag forstår, at man er fører for de folk de næste fire måneder.

Har du ageret anderledes som leder, end du havde forventet?

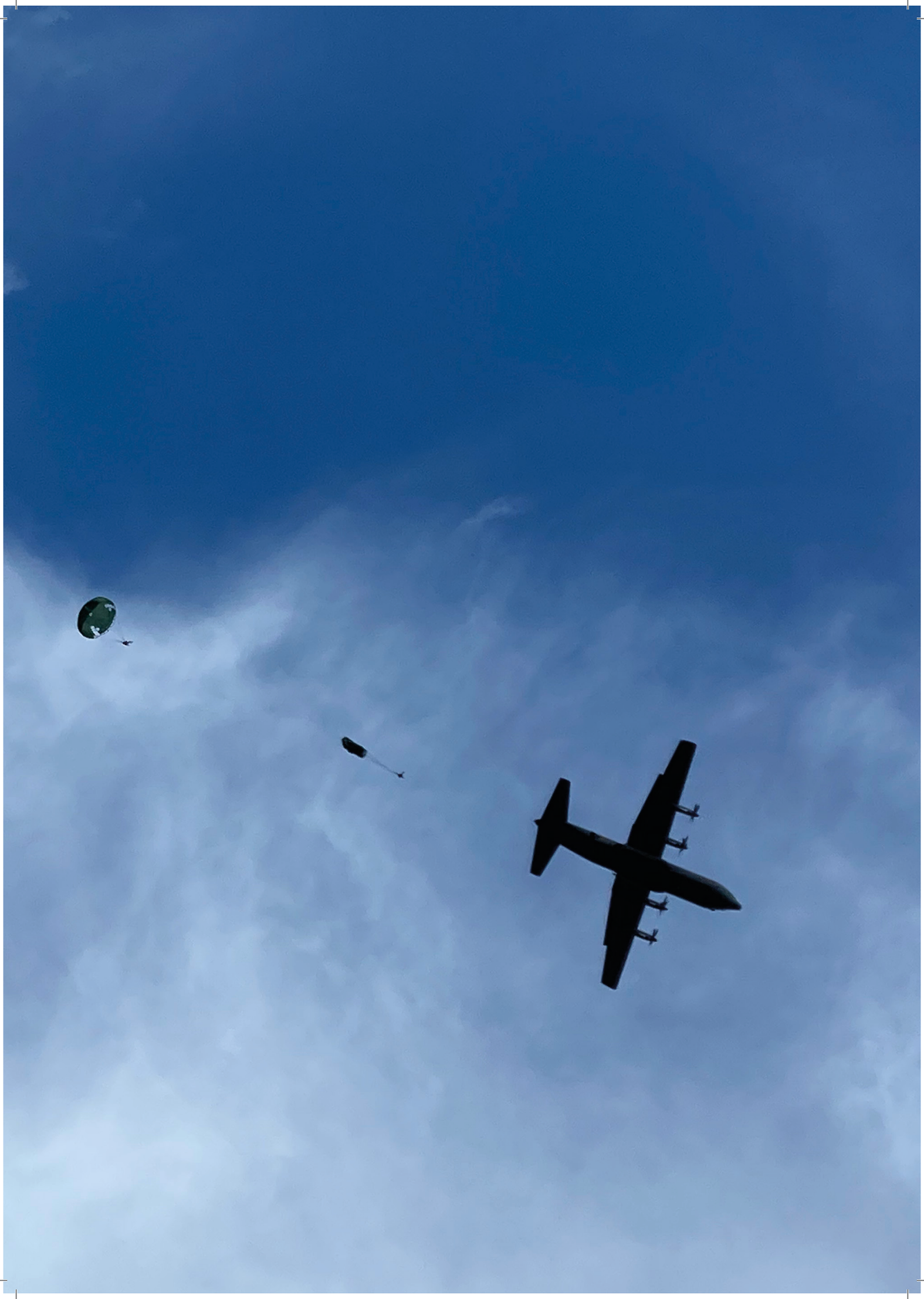

Egentlig ikke. Selvfølgelig lærer man nye ting hele tiden, og jeg er ikke nødvendigvis 100 procent den samme leder her på andet hold, som jeg var på første. Men jeg er ikke blevet overasket over mig selv.

Hvad har du lært?

Det er et kæmpe spørgsmål.
Jeg er blevet markant dygtigere til at se, hvad der er god undervisning, se og forstå hvordan man skaber netop det, og formidle det til sergenterne.

Hver eneste dag bidrager til, at man bliver mere naturlig i sin rolle, og man bliver bedre og bedre forberedt. Jeg har fundet ud af, hvordan jeg skal forberede mig, og hvordan jeg på bedste vis bringer mig selv, mine sergenter og næstkommanderende i spil.

Derudover har det at blive faglærer i faget SKYT her på andet hold, gjort mig dygtigere til at se uddannelse i det lidt større perspektiv end den enkelte lektion, udlede hvordan undervisningsformer af uddannelses- og læringsmål osv. Både faglærer og projektofficer på forskellige opgaver, f.eks. feltøvelser, orienteringsdage og idrætsdage gør også, at jeg er blevet dygtigere til at formidle min plan og hensigt, så den udføres, som jeg havde forhåbninger om.

Jeg er også blevet dygtigere til at træde i karakter, og fortælle hvordan jeg gerne vil have tingene; både overfor værnepligtige, sergenter, men også sidestillede delingsfører og overordnede officerer.
Det kan man sagtens, hvis man er velforberedt og har sine argumenter i orden. Og det burde man have, hvis det f.eks. drejer sig om det, som fag man er faglærer i.

Var den administrative byrde så stor, som man hører? Jeg vælger at svare på tingene i en lidt andet rækkefølge nu; hvis man forstår og kender alle arbejdsopgaverne, er det lidt nemmere at tale om, hvad administration går ud på.

Hvilke arbejdsopgaver har du?

“

JEG ER OGSÅ BLEVET DYGTIGERE TIL AT TRÆDE I KARAKTER

- Instruktør
(ofte i SKYT), dvs. planlægning, koordination og afvikling af undervisning.

- Planlægning
I mit tilfælde; FØ I (fag, red.), Orienteringsdag, Idrætsdag, praktikanter. Det betyder koordination med relevante parter, både i kompagniet og bataljonen. Selve planlægningen og udarbejdelsen af en plan, afvikling og en evaluering.

- Personelansvar
Både over for værnepligtige og sergenter. Det svinger meget, hvor meget det fylder, og hvad det præcist indebærer. Af faste opgaver er der tilbagemeldinger på værnepligtige og sergenter, udviklingskontrakter, frihedsansøgninger, infirmeri-anmodninger osv.
Men i lige så høj grad de daglige samtaler med værnepligtige og sergenter om hvordan det går, hvis de er kede af noget, usikre på noget osv. Den daglige tilpasning og aflastning osv.

Det er en tilbagevendende opgave, som uden tvivl fylder noget hver dag, og som kan være meget svær at forudse størrelsen af.

- Faglærer
Typisk er delingsføreren også faglærer og dermed uddannelsesansvarlig i ét eller flere fag. Det betyder, at du skal sætte dig grundigt ind i dit fag. At du skal tilrettelægge og koordinere undervisningen, samt du skal overvære den, tilpasse den og evaluere den.

- Administrativt
De udelukkende administrative opgaver, såsom arbejdstidsplanlægning, ugeplanlægning, diverse møder i og uden for kompagniet.

- Uddannelsesansvarlig og kontrollant
Du er ansvarlig for gennemførslen af uddannelsen for din deling. Det betyder, at du er nødt til i så høj grad, det er muligt at overvære undervisning, rette til og sikre at det forventede niveau nås.

Har du nogle gode råd til kommende Løjtnanter?
Nogle af ledelsesmæssige erfaringer jeg har gjort mig er:

- Brug din næstkommanderende
Man har hørt det 100 gange før, men det er også 100 procent rigtigt. Samarbejdet mellem delingsfører og næstkommanderende er afgørende. Hav tillid til, at han løser sine opgaver, og fører løbende kontrol.

- Du udvikler folk ved at bruge dem
Dine sergenter er de primære instruktører, og har en kæmpe indflydelse på de værnepligtige. samtidigt skal de selv udvikles. Det kræver altså af dig, at du både har et øje på deres faglige niveau, således at du kan sikre at delingen når uddannelsesmæssigt i mål, men ligeledes at sergenterne præger de værnepligtige i den retning, som du gerne vil have dem til.

- Prioritering af tid og opgaver
Gør dig hurtigt klart, hvordan du kan få mest mulig tid med deling, og sæt tid af til det. Der er intet værre end en delingsfører som ikke er synlig. Den tid, som du sætter af til delingen, må du ikke gå på kompromis med – der er en grund til, at du har afsat den, og den er mindst lige så vigtig som tiden på kontoret.

- Husk situationsbestemt ledelse
Du er leder og fører i mange forskellige scenarier – både når delingen gør det godt, og det modsatte. Når du er fører og instruktør, når du skal socialisere med sergenterne, og når du skal fortælle dem, at de ikke gør det godt nok. Når værnepligtige er glade og elsker det hele, og når de er rigtig kede af det, og de synes alting af svært.

Det er altafgørende, at du i din ledelsesstil gør plads til, at du kan være leder i alle scenarier – ellers taber du ansigt.

SITREP FRA HOLD ANKER

NY I STILLING: HVORDAN GÅR DET MED DEM FRA HOLD ANKER?

I december sidste år sagde vi farvel til ældste hold med en lang og kold parade. Nu har de været ude og prøve det, som vi allesammen har set frem til, siden vi startede på Sergentskolen for snart to år siden; at være ledere i virkeligheden. Vi har taget fat i tre nyudnævnte premierløjtnanter fra hold Anker og spurgt dem ind til deres opstart ved regimenterne, hvad de har lært, og hvilke guldkorn de vil give videre til os, der venter spændt på at komme i gang.

NAVN:
CHRISTINE AGERTOFT SVOP

TJENESTESTED:
FØRINGSSTØTTEREGIMENTET /
II FØRINGSSTØTTEBATALJON /
UDDANNELSESKOMPAGNIET

Den første dag ved kompagniet, lige efter juleferien, startede med et møde mellem min nye kompagnichef, den anden nye HRU-delingsfører (Hærens Reaktionsstyrkeuddannelse, red.) og jeg. Vi var begge meget overraskede over, at der ikke var en struktureret introduktion til jobbet, og vi gik fra mødet lettere forvirrede over, hvordan vi lige kom i gang med arbejdet i to HRU-delinger, som havde været i gang siden 1. december, og som havde været kørt af næstkommanderende.

Den første lektie blev, at der i arbejdet som delingsfører ikke længere er én, der fortæller dig, hvad du skal, eller hvornår du skal det. Det vil sige, at du selv vurderer, hvornår det er hensigtsmæssigt at have kontortid, hvornår det er dig, som skal undervise, eller hvad du uddelegerer til dine sergenter, eller hvornår du tager ud og observerer på dine gruppeføreres eller konstabelelevers undervisning.

Den anden lektie blev, at man som delingsfører skal kunne holde mange bolde i luften; der gik ikke lang tid fra, at jeg havde sat mig ved min kontorplads, til at opgaverne begyndte at vælte ind på skrivebordet. Allerede den første uge blev det klart for mig, at en delingsførers vigtigste redskaber er en notesbog og en blyant, såvel som et godt og overskueligt notesystem, så man ikke overser eller glemmer alle de små ad hoc-opgaver, informationer og koordineringer, som skal håndteres i løbet af ugen.

Den tredje lektie blev, at man som delingsfører altid skal være omstillingsparat, for planen holder virkelig kun til første møde med fjenden. Allerede den tredje dag i stillingen blev hele eftermiddagens

Til sidst er det vigtigt at kunne lægge arbejdet fra sig, når man kommer hjem. Jeg er så glad for mit arbejde, at jeg jo egentlig ikke har lyst til andet end at arbejde, når jeg først er kommet i gang. Det kan være lidt forstyrrende, at der skal tages hensyn til arbejdstid, og man skal en tur hjem hver dag.

Noget af det bedste ved at være HRU-delingsfører er, at det er en afvekslende og alsidig hverdag. Jeg har endnu ikke oplevet at kede mig på arbejdet. Jeg plejer minimum at være ude i felten med min deling én dag om ugen, hvis ikke mere. Ellers prøver jeg som minimum at komme ud og kigge til dem de fleste dage. Det er sjældent, at jeg sidder på kontoret en hel dag. Men det kan ikke benægtes, at der også er en del administration, uddannelsesplanlægning og møder, som er en del af hverdagen. Men fordi man er nødt til hele tiden at veksle imellem forskellige opgaver og aktiviteter for at nå, hvad man skal til rette tid og sted, bliver det ikke kedeligt. Man skal være god til hjernemæssige gearskifts som delingsfører, for man kan sjældent sidde og fordybe sig i en opgave. For en del af jobbet er også at være tilgængelig og være klart til at håndtere det, som kommer ind ad døren.

Mit bedste råd til nye premierløjtnanter er: Vær omstillingsparat og glæd dig!

Det er en spændende tid, der venter dig i den operative virkelighed.

NAVN:

JESPER HOLM FREDERIKSEN

TJENESTESTED:

INGENIØRREGIMENTET /

1PNIGBTN /

STKMP, DELINGSFØRER

UDDANNELSE
FORTSÆTTER VED REGIMENTET

Der var engang, i en tid før coronakrise og nedlukning, hvor vi kunne få lov at gøre tjeneste på vores nye garnison i Skive. Det var en god tid, hvor vi ganske vist var på skolebænken på vores våbenkursus (føringskursus for officerer), men det var meget funktionsspecifikt og med et udpræget fokus på læring.

Kurset har budt på en bred vifte af discipliner, som nødklassificering af broer (så vi kan give jeres enhed lov til at passere broer under passende forhold), etablering af panserbroer (så kampenheden kan overvinde hindringen) og feltbroer (så alle støtteenheder kan komme over), etablering af minefelt og andre hindringer og gennembrydning af disse. Vi nåede også en god portion sprængningstjeneste, og det kan alle jo lide! Og sidst, men ikke mindst, må vi ikke glemme taktik! Bataljonstaktik med alt det gode: Overvejelsessæt, taktisk udrykning, back brief og befaling. Men inden du trækker din laminererede opsigelsesblanket op af lårlommen, vil jeg love dig, at den taktikundervisning, vi har haft, er dårligt sammenlignelig med hvad, vi kender fra Hærens Officersskole. Alene det forhold, at alt hvad vi lærer, ved vi, at vi skal bruge om ganske kort tid, gør meget. Derudover er der et rigtig stort fokus på kreativitet og praksis i de løsninger, som man vælger, og man får al den støtte og vejledning, man kan ønske sig fra vores undervisere. Så det er ingenlunde angstprovokerende som Taktik på Hærens Officersskole, ofte er.

Vi er blevet taget godt imod af det øvrige officerskorps, og vores undervisere prioriterer på dage med undervisning på kasernen at afsætte tilstrækkelig tid til, at vi kan spise frokost og få efterfølgende kaffe i officersmessen, så vi kan socialisere med regimentets øvrige officerer.
Selvom vi ikke nåede at blive indspist i Ingeniørløjtnantsforeningen før Covid-19 lukkede det meste, har vi alligevel nået at aftage en pæn andel fra hanerne i messen.
Vi håber, I kan holde skruen lige i vandet ovre på slottet, og vi glæder os til at se jer ude på den anden side.

Med venlige hilsner,
IGR FØRKUR Hold Anker 19

FØRSTE MØDE MED EGEN STYRKE

Fire dage efter Hold Ankers udnævnelsesparade startede jeg som delingsfører for 2. deling i 5HRUBT (Hærens Reaktionsstyrkeuddannelse batteri, red.), Batteri Dinesen, ved Danske Artilleriregiment (DAR, red.). Efter en kort velkomstseance med rundstykker og håndtryk påbegyndte jeg min lakmustest. Et par måneder inde i den test, vil jeg her forsøge at sige noget om det – bevares, forsat infantile – indtryk af den virkelighed, jeg som kadet kun havde hørt fortællinger om.

Siden jeg aldrig har været så meget som værnepligtig, og derfor før december 2019 kun kendte Hæren som en uddannelsesinstitution, må jeg indrømme, at der i mit kadetlivs vinter øjebliksvis kunne indsnige sig en tvivl om, hvorvidt jeg egentlig var forberedt på opgaven som delingsfører. Men jeg oplever, at jeg i forhold til både føring og ledelse besidder de kompetencer, der forventes af både overstående og undergivne af en nyudnævnt premierløjtnant. Jeg vil faktisk gå så langt som at sige, at det går rigtig godt. Sådanne bekymringer kan man derfor som kadet godt pensionere.

“

DET ER DIG DER SKAL GÅ FORREST NU

Det betyder dog ikke, at overgangen fra kadet til fungerende officer er en dans på roser. Selvom officerens ansvar og rolle ikke er en sjældent sunget sang på Hærens Officersskole, må jeg erkende, at selv samme melodi forstås anderledes, når man står i det, end når man som kadet hører den.

Hvordan og hvad man som kadet prioriterer og beslutter, har meget lidt indflydelse på andre end en selv, sammenlignet med delingsførerrollen. Ingen(!) beslutninger påvirker i dag kun mig selv. Ligeledes kan man som kadet slippe afsted med at gemme sig i mængden, hvis man ikke lige kender svaret eller har en dårlig dag. Dette M er slet og ret ikke en mulighed i førerens doktrin.

Selvom man som kadet godt er klar over, at disse og lignende ”friheder” ikke er i officerens ånd, er det krykker, man med øjebliklig virkning skal lære at undvære, når man træder ind i Hæren. Der eksisterer således et krav til, at man som nyudnævnt premierløjtnant forstår sin nye virkelighed, omstiller og udvikler sig.

NAVN:

MARCUS SALOMON

TJENESTESTED:

DANSKE ARTILLERIREGIMENT /
2 DELING /
5HRUBT, BATTERI DINESEN

Den afsluttende bemærkning må være noget a la det følgende.

Hærens Officersskole gjorde mig til soldat og officer, og siden min udnævnelse, har jeg for hver dag, der er gået, forstået mere og mere af, hvad det egentligt betyder og indebærer at være officer. Og det er ret fedt.

Glæd jer!

’HÆREN I MEMES’ – ET SKAFOT ELLER EN NØDVENDIG VENTIL?

Den berygtede ’finger på pulsen’ og den besungne ’øjenhøjde’ – alle organisationlederes standardfremgangsmåde over for udfordringer i en dyb og hierarkisk organisationsstruktur. Aldrig har der været talt så meget om den. Aldrig har den været så nem at få adgang til:
Arbejds- og trivselsundersøgelser, talsmandsvirke, jævnlige evalueringer, FOKUS-samtaler, slet og ret at bruge tid med mandskabet – og nu ’Hæren i memes’ (på Facebook) og andre lignende sider. Der er rigeligt med kilder og empiri, hvis man vil tage pulsen på Hæren.

Men hvor de fleste værktøjer er organisationsdrevne initiativer, skiller ’Hæren i memes’ (HIM) sig ud som medarbejderdrevent. Samtidigt er HIM forholdsvist offentligt tilgængeligt, gør brug af humor – nogle gange for humorens skyld – men så sandelig også med ofte meget alvorlige budskaber og kommentarspor. Så hvordan skal vi forstå HIM? Og hvad betyder HIM, og andre lignende sider, for kulturen i Hæren?

LT. F. STEFFENS, OPKLARINGSBATALJONEN

Det første spørgsmål er nok nemmere at svare på end det andet. Så det starter jeg med.

HIM beskriver selv siden som stedet hvor: ”Dansk infanteri kan reflektere over deres hverdag i form af memes”. Og det er jo for sin vis dækkende for, hvad der er på spil. Men skal man tage den højpandede rolle på sig – og det skal man, fordi ellers når denne artikel ikke op på de anslag, chefredaktøren bad mig levere – så er der flere relevante måder at forstå HIM på.

Én af de måder er gennem begrebet karnevalisme, som blandt andet den russiske litteraturforsker Mikhail Bakhtin har bidraget til at udvikle. Ordet beskriver et verdenssyn, hvor man, ganske som i datidens karneval, blandt andet gør brug af følgende elementer:

1. **Udviskning af sociale og formelle skel – alle er med, og alle er lige**

2. **Opstilling af alternativ verden, hvor den gældende orden kan udfordres og parodieres – uden filter.**

3. **Denne udfordring og parodi skaber grundlag for og har rum til en genfødsel eller fornyelse.**

"Tap, Rack, Bang" - så er alt godt igen.

HÆREN I MEMES, FACEBOOK

Oversat til hærsprog betyder det, at alle, uanset rang, er genstand for kritik, at den virkelighed, der er i hæren, kan udfordres og at denne udfordring har potentiale og rum til at skabe forandring. Ikke overraskende mener jeg, at alle disse elementer er at finde på HIM.

HÆREN I MEMES SOM KARNEVALISME

Kritikere (nok særligt officerer) vil mene, at det ofte er forsvarstoppen og den politiske ledelse, der står for skud på HIM. Men en gennemgang af siden vil vise, at det mindst ligeså ofte er f.eks. konstabler, værnepligtige, sergenter fra Hærens Basisuddannelse, ISS (servicevirksomhed der bl.a. står for kantinedriften i Forsvaret), forskellige regimenter, hærchefsergenten, andre værn, civile eller slet og ret bare hverdagssituationer, der bliver genstand for kritik og udstillet på siden.

> HIM KAN VÆRE ET KULTURELT ÅNDEHUL FOR DEN SÆRLIGE KULTUR, DER ER I HÆREN

Her bliver der gennem kritikken og udstillingen af de nogle gange groteske situationer åbnet op for en alternativ verden, hvor man kan forestille sig noget andet. En debat hvor virkeligheden i Hæren kan udfordres gennem humor, parodier og overdrivelser som – i mangel på bedre ord – fremmer forståelsen. Når for eksempel sergenter fra Hærens Basisuddannelse, maden i kantinen og Ingeniørregimentet parodieres og latterliggøres er det gerne med referencer til populærkultur, som skaber identifikation og yderligere bidrager til at fokusere på det latterlige i sagen og ikke på mennesket bag.

Når hverdagen igen banker på, kan denne fokusering af parodien og debatten efterfølgende medvirke til ny forståelse og selverkendelse hos alle næste gang, der tages en beslutning. Eller når nogen kommer på en 'smart idé'. Og så er vi henne ved spørgsmål nummer to.

HÆREN I MEMES, FACEBOOK

FORANDRINGSAGENT ELLER GUILLOTINE?

For hvad betyder HIM så for kulturen i Hæren? Det er et spørgsmål, der er væsentligt sværere at svare på. Historikere har peget på, at datidens karneval fungerede som et fristed, en slags ventil, for frustrerede og magtesløse borgere. Det er ikke svært at forestille sig, at HIM har samme funktion i en organisation, hvor der kan være endog meget langt fra bund til top.

Men jeg mener, at HIM kan være mere end blot en ventil for et skævt og overpumpet dæk. HIM kan være et kulturelt åndehul for den særlige kultur, der er i Hæren. En søjle for korpsånden og for fællesskabet. Et sted hvor alle i Hæren kan grine af og debattere de absurde situationer, som kun gælder for os. Grine af, debattere og endda forandre.

Der er med andre ord masser af muligheder i HIM. Men det kræver efter min mening, at HIM fastholder sine karnevalistiske elementer – at alle står for skud i humoren, at det gældende – også egne overbevisninger – kan parodieres, og at der er rum for forandring. I det tilfælde kan HIM blive en reel agent for forandring. I modsatte tilfælde, får vi en ensidig latterliggørelse, der kun ser verden fra ét regiment eller én gruppes synspunkt. Det er ikke et karneval. Det er et skafot. Det kan virke. Men det skaber ikke forandring. Heldigvis mener jeg ikke, at de tendenser kan spores.

Hvis ledere i Hæren på alle niveauer derfor vil se, hvad der optager deres mandskab, skal man bruge tid med dem. Det har alle dage været at foretrække. Men man kan også få fingeren på pulsen ved at scrolle med fingeren på feedet inde på HIM. Det er sjovt – og mon ikke der også er en sandhed eller to imellem?

Mikhail Bakhtin Karneval og latterkultur, DET lille FORLAG, Frederiksberg, 2001.

HVORDAN ER DET AT FÅ SOLDATEN HJEM PÅ FULD TID?

Når man er kærester med en officerskadet, så må man også finde sig i fravær. Vores uddannelse starter med to længerevarende ophold: Først syv måneder i Varde på Sergentskolen, og så fire måneder på Løjtnantsuddannelsen i Slagelse. Hærens Officersskole sørger også for, at vi, kadetter, aldrig keder os. Heldigvis får lov til at tage hjem hver eftermiddag, men siden Corona virussen gjorde sit indtog og vores statsminister lukkede landet ned, så er kalker blevet skiftet ud med PowerPoint, og klasselokalet skiftet ud med spisestuen. Det betyder, at mange nu deler kontor med deres partner. Så hvordan har det været at får soldaten hjem? Det har vi spurgt fire partnere ind til.

LT R. SKJØDT RASMUSSEN, TRÆNREGIMENTET, VORDINGBORG OG LT A. KREUTZMANN LASSEN, TRÆNREGIMENTET, VORDINGBORG.

HVAD TÆNKTE DU, DA JOHAN BLEV BEFALET AT BLIVE HJEMME?

Jeg synes, at det var meget rart, at skolen lukkede ned, for så kunne han komme hjem til mig. Vi bor ikke sammen normalt, og vi har kun kendt hinanden siden i sommer, så det var en god mulighed for at være mere sammen.

HVAD HAR VÆRET DET SJOVESTE VED HELE SITUATIONEN?

Vi har oplevet mange sjove ting i denne periode: Vi har fanget en mår, da vi var i sommerhus i Nordjylland. – Så måtte vi ringe til en der kunne komme og skyde sådan en. Og så har vi tit oplevet, at Johan sidder i noget online mødeforum, og man så lige pludselig kan se mig i baggrunden.

HVAD HAR VÆRET DEN STØRSTE UDFORDRING?

Den største udfordring har været følelsen af at være sammen, men uden rigtigt at være det. Og så er jeg overrasket over, hvor meget i egentligt går i skole. Han bruger meget mere tid på skole, end en medicinstuderende gør (Cecilie læser medicin, red.). Og så lader det til, at underviserne ikke er så gode til det der med pauser. Lige pludselig har han kun 5 minutters frokostpause!

HAR JOHAN ÆNDRET SIG, SIDEN HAN STARTEDE PÅ UDDANNELSEN?

Om Johan har ændret sig under uddannelsen? Jeg tror måske, Johan er lidt atypisk for Hæren, fordi han ikke rigtigt er 'kæft, trit og retning' typen, så når jeg oplever, at han er blevet bedre til bare at løse en opgave i stedet for at brokke sig over den, eller når han er blevet bedre til at tage en beslutning, så kan jeg godt mærke, hvad uddannelsen gør for ham.

HVORDAN SYNES DU, AT HÆRENS OFFICERSSKOLE HAR HÅNDTERET DET?

Jeg synes, at Hærens Officersskole har gjort som de skulle ud fra hele princippet med, at det er en Lock Down. Jeres undervisning bliver håndteret lang bedre end universiteterne formår, og det virker til, at de er omstillingsparate og har fundet løsninger der fungerer for jer.

corona | covid-19

coronasmitte.dk

FORSVARET
FORDI NOGET ER VÆRD AT KÆMPE FOR

CECILIE:

MAN ER HELE TIDEN SAMMEN, MEN JO IKKE RIGTIGT SAMMEN

PARTNER:

LT JOHAN BIRKEDAL, BEN 2

FREDERIK:
JEG HAR VÆRET VANT TIL AT LAVE MAD, MEN NU ER HUN BEGYNDT AT BLANDE SIG MERE I DET HUSLIGE

PARTNER:
LT MARIE SCOPPA,
BEN 1

HVAD TÆNKTE DU, DA MARIE BLEV BEFALET AT BLIVE HJEMME?

Det første der faldt mig ind, da jeg hørte, at Marie blev sendt hjem var; at i forhold til hvad hun laver, bliver det noget af en opgave for Hærens Officersskole. Den fysiske kontakt i dagligdagen betyder meget for Marie, og nu er hun et skridt længere væk fra det, i laver. Min næste tanke var: ”Hvordan skal det lige fungere i praksis”, men mest af alt glædede jeg mig lidt over, at jeg nu ville få noget af hendes energi, hun normalt brænder af på skolen.

HVAD TÆNKTE DU, DA KRISTOFFER BLEV BEFALET AT BLIVE HJEMME?

Min første tanke i forhold til den her nedlukningsperiode var: ”Så er der offentlig freeze”. Jeg synes sådan set bare, det var meget rart – sådan lidt ligesom julestemning. Jeg fik lyst til at gøre det hele lidt hyggeligt, og der kom mere energi til madlavning, rolige morgner og tid sammen om eftermiddagen.

HAR I GRINT AF SITUATIONEN?

Vi griner meget ja, men vi har det altid meget sjovt, så der har mest af alt bare været en lettelse over at føle sig som en del af alle, frem for at være sig selv. Nu går vi alle sammen igennem noget, sammen.

HVAD HAR UDFORDRET JER?

Jeg tror mange føler, det er en udfordring for parforholdet at være så meget sammen. Forhold sættes på en prøve, og man finder ud af, om man bare lever sammen, eller er man sammen. Vi har skulle indrette os med nye rutiner, men vi har jo også haft god tid til det. Og mest af alt er det jo bare rart at lære nogle andre sider af hinanden at kende. Jeg tror for eksempel, at vi bliver bevidste om hinandens skyggesider, og vi skal lære at rumme hinanden på en ny måde, men samtidig finder vi også en masse fælles kerneværdier, vi ikke vidste, vi havde.

HAR DU OPLEVET EN UDVIKLING HOS KRISTOFFER?

Ja, jeg har oplevet en vild udvikling hos Kristoffer. Han er på mange måder et helt nyt menneske i forhold til, da vi mødte hinanden. Han er meget disciplineret, selv når han ikke bliver styret af skolen. Fordi han er så meget hjemme med sit arbejde, har jeg fået et indblik i, hvad det er han faktisk går og laver – det har jeg ellers været usikker på hidtil.

HVORDAN HAR I TAKLET DET?

Vi har grint. Meget. Primært fjoller vi over vores rutiner, fordi det hele bare bliver det samme: Vi står op, og så holder vi møder online i hvert vores rum. Jeg er tit færdig tidligere end Marie, så jeg sovser en del rundt, indtil Marie bliver færdig hen ad eftermiddagen eller om aftenen. Nå ja, og så formåede vi at se alle Harry Potter film og spise otte is på halvanden dag. Det hele bliver bare lidt sovset.

HVAD HAR UDFORDRET JER?

Den største udfordring i den her periode er, at man hele tiden skal forholde sig til hinanden – ikke fordi det er noget, vi skal eller kræver af hinanden, det er bare svært at lade vær, når vi er sammen hele tiden. Jeg kan godt savne at arbejde for mig selv og være lidt alene, men nu skal det hele ligesom koordineres mere. Og så er det jo mig, der normalt står for maden herhjemme, fordi Marie har mere arbejde og lektier, når hun kommer hjem, og når man så pludselige spiser hjemme hele tiden... Så skal der lige gøres lidt ved arbejdsfordelingen.

HVORDAN HAR DU OPLEVET MARIES UDVIKLING, SIDEN HUN STARTEDE PÅ UDDANNELSEN?

Jeg har oplevet, at Marie har udviklet sig helt enormt. Særligt hendes sprog; de ting hun siger, og måden hun formulerer og forklarer ting. Hun er meget mere klar i spyttet. Og så ved jeg bare, at hun er glad for at have mødt nye mennesker – det savnede hun på CBS. Man kommer bare tættere på hinanden, når man arbejder i forsvaret… men nej, hendes ordenssans er ikke blevet bedre.

HVORDAN SYNES DU, AT HÆRENS OFFICERSSKOLE HAR TAKLET SITUATIONEN?

Jeg tror Hærens Officersskole har fået det bedste ud af situationen, men umiddelbart tror jeg, meget går tabt på grund af undervisningsformen. Glæden ved at gå i skole er at komme hen til et format i form af noget fysisk. Jeg tror, det er essentielt at have kontakt med materie, og det får i ikke i den her periode. Personligt tror jeg, at jeg ville synes, det var ærgerligt at gå glip af de ting, og jeg ville have ønsket de forlængede uddannelsen, så jeg fik det hele med. Derudover tror jeg, at jeg ville have svært ved at finde glæde bag en skærm, fordi undervisningen bliver mere foredragsagtig og interaktionen og gruppearbejdet forsvinder.

IDA:
VI HAR LÆRT HINANDEN AT KENDE PÅ EN HELT NY MÅDE, OG VI ER BLEVET BEDRE TIL AT RUMME HINANDEN.

PARTNER:
LT KRISTOFFER KINDT, BEN 3

HVORDAN SYNES DU, AT HÆRENS OFFICERSSKOLE HAR TAKLET SITUATIONEN?

Jeg synes, Hærens Officersskole har gjort det godt. Der blev reageret prompte, og det giver en tryghed at skolen handler fornuftigt og tager Corona Virussen seriøst. Jeg mener, det er en god værdi at kunne tilpasse sig på den måde. Det virkede jo nærmest som om det var planlagt, selv om det gik så hurtigt.

SOPHIE KARGO: SPILLER BRÆTSPIL ONLINE MED VENNERNE, OG SER DOKUMENTARER FOR AT HAVE NOGET NYT AT DISKUTERE.

PARTNER: LT SIGURD GOHR KAPTAIN, BEN 3

HVAD TÆNKTE DU, DA SIGURD BLEV BEFALET AT BLIVE HJEMME?

Min første tanke da jeg hørte, at Hærens Officersskole lukkede ned på ubestemt tid var: ”Hvor er det heldigt, de har noget akademisk at tage sig til.” Det havde i jo ikke, da i var i Varde og Slagelse. Så en længere afbrydelse af uddannelsen på det tidspunkt havde ført til, at i ikke havde haft noget at give jer til. Min næste tanke var glæden over at bo i Nyboder med et kontor og adskilte rum.

HVORDAN HAR I TAKLET DET?

I løbet af COVID-19-krisen har vi grinet meget over regler, som bliver firkantede og underlige. Og så hvordan politisk populisme går ind og påvirker debatten. Vi har også moret os over det tragikomiske i, at vi, fordi vi skal være adskilt fra venner og familie er nødt til at finde på andre måder at mødes på. Nu spiller vi brætspil via webcam eller online Tegn og Gæt og den slags. Man kan vidst sige, at før var der Ikea-testen, nu har vi Corona-testen. Vi har dog ikke haft de store spændinger herhjemme, men derimod håndteret hverdagens problemer med smil og sammenhold. Det mest udfordrende har været at kunne spørge hinanden: ”Hvad har du lavet i dag”, for der er jo ikke meget nyt under solen. Derfor er vi begyndt at se en del dokumentarer på Netflix, og så får vi en lille debat ud fra det.

HVORDAN HAR DU OPLEVET SIGURDS UDVIKLING, SIDEN HAN STARTEDE PÅ UDDANNELSEN?

Jeg har lagt mærke til nogle forandringer hos Sigurd fra før og efter han begyndte på uddannelsen. Han optræder med en anden autoritet og handler, når folk ikke opfører sig ordentligt. Før kunne han godt ende i situationer, hvor han ærgrede sig over ikke at have handlet. Og så er det interessant at opleve, de bånd der bliver knyttet på Hærens Officersskole, og jeg tror også, det er det, der mangler lige nu, hvor i ikke ser hinanden i dagligdagen. Og jo, han er også blevet bedre til at lægge tøj i skabet, men det er helt tilbage fra værnepligten – det er faktisk ham, der er efter mig og ikke omvendt.

HVORDAN SYNES DU, AT HÆRENS OFFICERSSKOLE HAR TAKLET SITUATIONEN?

Alt i alt er jeg overordnet positiv over den, måde Hæren Officersskole har reageret på Corona-krisen; de har reageret meget hurtigt. Nu er i hjemsendt og følger retningslinjerne. Den største udfordring lader til at være at finde en online mødeplatform uden kinesere. Jeg tror også, at træningsaspektet er en udfordring. Det er svært at holde sig ved lige med egen kropsvægt, og derfor er det også positivt, at der er blevet oprettet træningsfaciliteter i Nyboder – og nu også på skolen. Jeg fornemmer på Sigurd, at det akademiske niveau bliver holdt oppe, men at der er en del udfordringer i, at i ikke kan arbejde med kalker, kort med videre, og at i ikke kan komme ud og se terrænet, men jeg synes, skolen har lavet den bedst mulige løsning.

VI HAR BRUG FOR HELTE

Graver man ned i næsten alle kulturers folkesagn og myter, finder man beretninger om fantastiske mennesker, der udførte store gerninger. Disse helte har igennem historien hjulpet folk med at have nogen at se op til. De fleste mennesker har da også i dag rollemodeller igennem livet, personlige helte som de ser op til, og som de gerne vil ligne. På officersskolen kunne det være en kammerat i klassen eller en af lærerne, men der findes også nogle institutionelle forbilleder.

LT A. KREUTZMANN LASSEN, TRÆNREGIMENTET, VORDINGBORG.

Vi skal mindes vore faldne i krig. Det er noget de fleste danskere, ansat i Forsvaret eller ej, kan blive enige om. For os i Forsvaret er det noget helt særligt, fordi vores militære karriere i sin natur indebærer en risiko for at skulle betale den ultimative pris for nationens sikkerhed: Livet.

På Hærens Officersskole gør vi meget ud af at mindes vores faldne officerskammerater. Alle besøgende på slottet mærker det da også som noget af det første, når de træder ind i Mindehallen, hvor navnene på 31 officerer og befalingsmænd fra skolen, der faldt under Anden Verdenskrig eller i Afghanistan, står skarpt. Drejer man til højre ind i lokalet 'Korpsånden' forstærkes indtrykket med portrætterne af de faldne.

Ud over denne hæder har skolen også tradition for at opkalde årgangene på officersuddannelsen efter officerer, der har gjort sig særligt bemærkede. Traditionen går langt tilbage hvor for eksempel den tidligere A-officerslinje (havde gymnasiel baggrund) var opkaldt efter generalstabsofficerer fra de slesvigske krige såsom Schleppegrell og Krogh, mens B-officerslinjen (grundskole eller realeksamen) blev navngivet efter slag såsom Dybbøl, Bov og Sankelmark. Siden 1983 har der kun været en officerslinje, som i dag på skift opkaldes efter premierløjtnant Anker, der udmærkede sig ved Dybbøl, premierløjtnant Bennike og oberst Paludan-Müller der begge faldt under Besættelsen og endelig major Storrud, kaptajn Damholt og premierløjtnant Pløger, der alle faldt i Afghanistan.

I Bestemmelsen For Navngivning af Diplomofficersuddanelsen på Hærens Officersskole står:

"Overordnet kræver en navngivning, at personen står som en værdig repræsentant for de værdier, der ligger i uddannelsen og virket som officer og som ses at være et forbillede for andre officerer og kommende officerer."

> *"TIL SLUT ER DET IKKE MÆNGDEN AF ÅR I DIT LIV, DER TÆLLER. DET ER MÆNGDEN AF LIV I DINE ÅR"*

Forespurgt forklarer skolechefen, at man fra skolens side ønsker at fremstille disse officerer som eksempler på gode officerer og førere, der lever op til officerskorpsets idealer om at udvise mod og vilje på baggrund af deres evner og handlekraft. Skolechefen understreger endvidere, at det ikke kun er officerer faldet i kamp, der hyldes. For eksempel forlod premierløjtnant Anker Hæren efter krigen i 1864 til fordel for et civilt liv. Og så er det også nødvendigt at være lidt praktisk, hvorfor man de seneste år har ladet et par af de ældste navne udgå fra listen, for eksempel major Jessen fra Dybbøl, som skolechefens eget hold er opkaldt efter. En sidste regel er, at officeren skal være død, men altså ikke nødvendigvis i kamp – det kan også være af mere naturlige årsager, som det gjaldt for premierløjtnant Anker.

HOLD DAMHOLT 2020

"Til slut er det ikke mængden af år i dit liv, der tæller. Det er mængden af liv i dine år".

Citat af Abraham Lincoln sagt af præsten ved kaptajn Christian Jørgen Grundt Damholts begravelse.

Denne sommer bliver et nyt hold navngivet efter kaptajn Christian Jørgen Grundt Damholt, der faldt i Gereshk i Afghanistan den 17. marts 2008. Kaptajn Damholt er valgt, fordi han besad det mod og den vilje, der skal til for at løse de pålagte opgaver – og som på den skæbnesvangre dag førte ham og hans kammerater til fods og relativt ubeskyttet ind i Gereshk by, hvor de skulle løse måske den sværeste militære opgave; nemlig at påvirke situationen med det talte ord frem for med våben. Det kræver ro at kunne bevare fatningen og ikke mindst at have fokus på opgaven. Og ikke mindst i en mission i et land som Afghanistan.

Om kaptajn Christian Damholdt skrev chefen for ISAF hold 5, oberst Jens Lønborg: "Christian var en åben, humoristisk og vellidt person, der havde et naturligt talent for at skabe kontakt til andre mennesker, hvilket gjorde ham til en perfekt CIMIC-person. Han var en officer, som gjorde sit arbejde til det yderste, kunne samle tråde af forskellige oplysninger og tegne et billede af, hvad der skulle gøres for, at opgaven blev løst. Christians åbne og venlige sind bevirkede, at vi hurtigt fik et godt samarbejde med andre enheder fra forskellige nationer."

Det kommende Hold Damholt er faktisk allerede i gang med løjtnantsuddannelsen ved 2. brigade, men vil som noget af det første, efter ankomsten til Hærens Officersskole, officielt skulle navngives ved en parade med deltagelse af Damholts familie, chefen for Hæren, chefen for Forsvarsakademiet og resten af officersskolens kadetter, stab og lærere. Også hans gamle chef og kammeraterne fra Afghanistan vil være der – vi glemmer ikke.

KAPTAJN
CHRISTIAN JØRGEN GRUNDT DAMHOLT

FALDET I AFGHANISTAN 2008

KADETBAL I STOCKHOLM:

KÖTTBULLAR, FRANCAISE OG NYE VENSKABER

I foråret repræsenterede Hærens Officersskole sammen med Søværnets Officersskole og Flyvevåbnets Officersskole Danmark ved vinterbal på den svenske Officersskole i Stockhol.

Tre af Hold Bennikes kadetter, blev, sammen med en af holdets holdførere, udpeget til at udgøre skolens delegation til arrangementet. Det viste sig at være et pakket program, der strakte sig fra torsdag til søndag. Denne artikel giver et indblik i, hvordan opholdet i Stockholm har været både interessant, lærerigt og sjovt.

LT K. VAABENGAARD, TRÆNREGIMENTET, VORDINGBORG.

Humøret var højt og spændingen stor, da vi torsdag morgen mødtes i Københavns Lufthavn. Turens ambitiøse og udførlige program blev endnu en gang læst igennem, og der var bred enighed om, at der var lagt op til en weekend, hvor hensigten var hastighed.
Ved ankomsten til Stockholm blev vi indlogeret på et hotel, og kort efter fik vi muligheden for at hilse på delegationer fra de andre repræsenterede nationer – og ikke mindst for vores egne kollegaer fra de andre to værn.

Seancen blev foranstaltet af den host-ansvarlige kaptajn Emil, der hele arrangementet igennem sikrede sig, at alt forløb som det skulle og sørgede for, at vi følte os godt tilpas. Det var ligeledes Emil, der efterfølgende førte an, da vi skulle transporteres ud til slottet Karlberg, hvor Militärhögskolan, som den hedder, hører til.
På Karlberg fik vi en rundvisning, der, ud over forevisningen af de ekstravagante lokaler med smukke malerier, som dannede grundlag for de svenske kadetters taktikundervisning, blandt andet bød på anekdoter om konger, dronninger og spøgelser, der gennem tiden har beboet slottet.

Som på Frederiksberg Slot, er Karlbergs historie ligeledes præget af en dansk prinsesse. Den danske prinsesse Ulrikke Eleonora blev nemlig gift med en Karl XI som led i noget, der mindede om en fredsaftale mellem Danmark og Sverige i det 17. århundrede. Det blev under rundvisningen berettet, at prinsesse Ulrikke Elenora, på trods af at ægteskabet var arrangeret og tilmed med ærkefjenden, var yderst populær i Sverige, og havde en stor betydning for Stockholm.

Efter rundvisningen, og ikke mindst en kort elevstyret introduktion til den svenske Officersskole, der i øvrigt er værnsfælles, var der middag på et skib i Stockholm havn, der til daglig danner rammerne for en officersmesse i det svenske Søværn. Selvom vi ikke just er sømænd, kan man ikke sige, at vi fra Hærens Officersskole ikke var imponerede over stedet og aftenens program i det hele taget – vi gik i seng med store forventninger til den følgende dag. Fredag morgen stod programmet på et møde med de svenske officerskadetter på Karlberg – det skulle vise sig at være en mere formel seance end først forventet. Skolens kadetter stod nemlig for enden af hovedindgangens trapper på slotspladsen og ventede på vores ankomst. Da vi trådte ind ad hovedindgangen og kiggede på geledderne, kunne jeg ikke lade være med at sende vores Skolechef på Hærens Officersskole en kærlig tanke: Det må være nogenlunde sådan en følelse af stolthed, han får i kroppen, når der er appel i gården. Jeg må dog indrømme, at min egen optræden ikke kom helt så let, da jeg fik

stukket en mikrofon i hånden og skulle introducere mig selv. Det blev til noget i retningen af: ”Hello, my name is Kamilla and I come from... the Royal Danish Military Academy”. Egentlig ville jeg bare have sagt Danmark, men de andre delegationer havde været så formelle i deres introduktion, så jeg forsøgte at følge efter. Heldigvis var der resten af weekenden rig mulighed for at introducere sig på ny og få talt med en masse kadetter.

Senere samme dag besøgte vi Stockholm Slot, der oprindeligt var planlagt at skulle have været en borg, som blandt andet skulle holde danskerne ude. Her fik vi fik en rundvisning og overværede efterfølgende et vagtskifte i slotsgården, hvilket unægtelig er noget

> *BALLET VAR I SIG SELV ABSOLUT FANTASTISK, OG VI FIK SUNGET, DRUKKET, SPIST OG DANSET*

anderledes og mere pompøst, end vi kender det fra Livgardens vagtskifte på Amalienborg – vagtskiftet i Stockholm er vist mest for forestillingens skyld.

Denne aften skulle middagen indtages sammen med den svenske ledsager, som vi hver især havde fået tildelt, og som vi havde glædet os til at møde. Efter middagen blev vi ført til gymnastiksalen, hvor to excentriske danselærere skulle lære os at danse Francaise. Francaise er en dans, som jeg bedst kan beskrive som Les Lancier på stoffer. Jeg er ikke sikker på, hvorvidt man kan danse den decideret godt eller skidt, men man kan gøre det sjovt – og det gjorde vi.

Et par timer, lidt sved på panden og nogle ømme fødder senere, gik vi tilbage til messen. Her var lyset nu blevet dæmpet, musikken skruet op og drinksene stod klar, så jeg skal være ærlig og indrømme, at det ikke var helt uden ondt i håret, at jeg stod op kl. 05:30 for at spise morgenmad og tage på sightseeing lørdag morgen. Som tidligere nævnt var programmet ambitiøst, og det blev fulgt til punkt og prikke.

Vi fik senere på dagen en rundvisning på Vasa Museum. Et museum udelukkende bestående af et imponerende stort træskib, der blev færdigbygget i 1628 som det største af sin slags. Svenskerne brugte to procent af deres BNP på dette ene skib, der til trods for den store investering viste sig at have

TRAUMET EFTER HOLOCAUST

– ET LITTERATURHISTORISK PERSPEKTIV OM TEGNESERIEN MAUS AF ART SPIEGELMAN

LT EMMA JOHANNE GAARDBO HEDE, EFTERRETNINGSREGIMENTET

Da temaet faldt på 'efter kampen' i denne udgave af Homer, drejede mine tanker sig straks hen på tegneserien "Maus" af Pulitzer prisvinderen Art Spiegelman. "Maus" handler nemlig om et generationskløfte, og om hvordan traumer og sorg nedarves fra generation til generation. Det interessante spørgsmål i forbindelse med temaet drejer sig om, hvad det vil sige at "arve" en historie og et traume, som man ikke selv fysisk har været en del af. Tegneserien skildrer Art Spiegelmans jødiske families traumatiske historie i tiden omkring 2. Verdenskrig. 'Maus' er en autobiografisk erindringsroman, der lader Spiegelmans interviews med sin far Vladek danne rammen for de grusomme erindringer fra Holocaust. Gennem skildringen af deres far-søn-forhold er romanen samtidig med til at beskrive en historisk betinget generationskløft mellem Holocaust-'survivers' og deres børn.

Vi ser i dag et øget fokus på PTSD-ramte veteraner samt deres pårørende. Her tænker jeg særligt på de mange reklamer, man ser rundt omkring i gadebilledet, DR dokumentarserien "Vores krig – en kærlighedshistorie" samt Trine Bramsens indsats over for krigsveteraner. Det er muligvis ikke 1-1 at sammenligne Holocaustoverlevere med danske krigsveteraners vilkår og efterslæb. Jeg vil dog mene, at Maus er relevant i den forbindelse, fordi den italesætter noget, som kan være svært, hvis ikke umuligt at gengive eller fremstille. Maus handler nemlig om, hvordan traumatiske begivenheder kan arre ikke blot et enkelt menneske, men flere generationer. Spørgsmålet om hvordan man som 2.- eller 3.håndsvidne håndterer eller bearbejder et traume, som man ikke selv har oplevet, men som man oplever gennem andre, personlige relationer. Maus stiller også spørgsmål ved, hvordan man kan fremstille Holocaust, og hvorvidt vi har fremstillingsformer, der er gode til at fremstille en historisk begivenhed som denne? Kan man overhovedet tillade sig at trække et sådant emne ned på tegneserien? Maus er på mange måde en nyfortolkning af tegneseriegenren, hvor tegneserien som genre ændrer karakter, og hvor der bliver sprængt hul i den klassiske Disney-forståelse af genren.

Karaktererne i Maus er fremstillet som dyr af forskellig art, hvorfor tegneserien får et slags fabelagtigt aspekt. Jøderne er tegnet som mus, nazisterne som katte, polakkerne er portrætteret som grise, mens amerikanerne, der optræder til sidst i fortællingen, er hunde. Fortolkningen af de forskellige etniske grupper kan på den ene side ses som et nødvendigt greb, der gør det muligt for læseren lynhurtigt at se, hvem der er hvem. På den anden side er fortolkningen med til at tydeliggøre forskellene mellem de etniske grupper, og den peger på, at jøderne var nazisternes bytte; det var katten efter musen, og jøderne blev anset som skadedyr. Samtidig er fremstillingen formentlig en kommentar til Hitlers berygtede udtalelse om, at "jøderne utvivlsomt er en race, men de er ikke mennesker", der er citeret i efterordet til 'Maus I'. Fremstillingen af jøderne som mus spiller desuden på romanens titel 'Maus'. Spiegelmans portrættering er så gennemført, at Vladek og hans venner er tegnet med grise-masker på, når de udgiver sig for at være almindelige polakker. Spiegelman bruger på denne måde portrætteringen symbolsk – også som middel til at kommentere på datidens idéer om jødernes udseende, som for eksempel da Vladek fortæller, hvordan han og Anja forsøgte at se 'polske' ud, men bemærker at Anja stadig altid lignede en jøde, hvilket i romanen vises ved, at hendes hale stikker ud under skørtet.

Det var svært at forholde sig til, hvad det var for en slags bog, da den udkom. Bogen fik en speciallavet Pullitzer Pris, da juryen ikke kunne beslutte sig for, under hvilken genre den hørte under. Man kan kalde Maus for en slags 'metafiktion', der drejer sig om spørgsmålet; hvilken ret har jeg til at tale om noget, jeg ikke har oplevet? Spiegelman bruger tegneserien til at bearbejde og reflektere over sine egne traumer og følelser. Bogen handler om identitet i forhold til traumet og hvilken "ret" man har til forskellige følelser omkring eksempelvis historiske begivenheder. På Hærens Officersskole betyder faget Krigshistorie en betydelig del af vores militære dannelse som officer. I dette fag refereres til alverdens bøger, skrifter og film, som på den eller den anden måde forsøger at fremstille krigshistoriske begivenheder. Som tidligere

litterat skal det være mit bud på en anden type litteratur, som handler om forløbet efter et krigshistorisk traume, samt hvordan litteraturen og sproget kan udfordres og måske i nogen fald ødelægges efter en historisk begivenhed som Holocaust. Hvordan kan man fremstille noget så horribelt og umenneskeligt med ord – med en bestemt genre? Begivenheder som disse, der er så epokegørende, ændrer mennesker, kan ødelægge mennesker, lige så vel som den kan ødelægge sproget. Det er som oftest også derfor, at man ser en ny litteratur, et nyt kunstnerisk sprog, nyfortolkninger af litterære genrer, efter krigshistoriske begivenheder, som sætter dybe spor i menneskeheden så vel som i det sprog, vi bruger til at beskrive verden med.

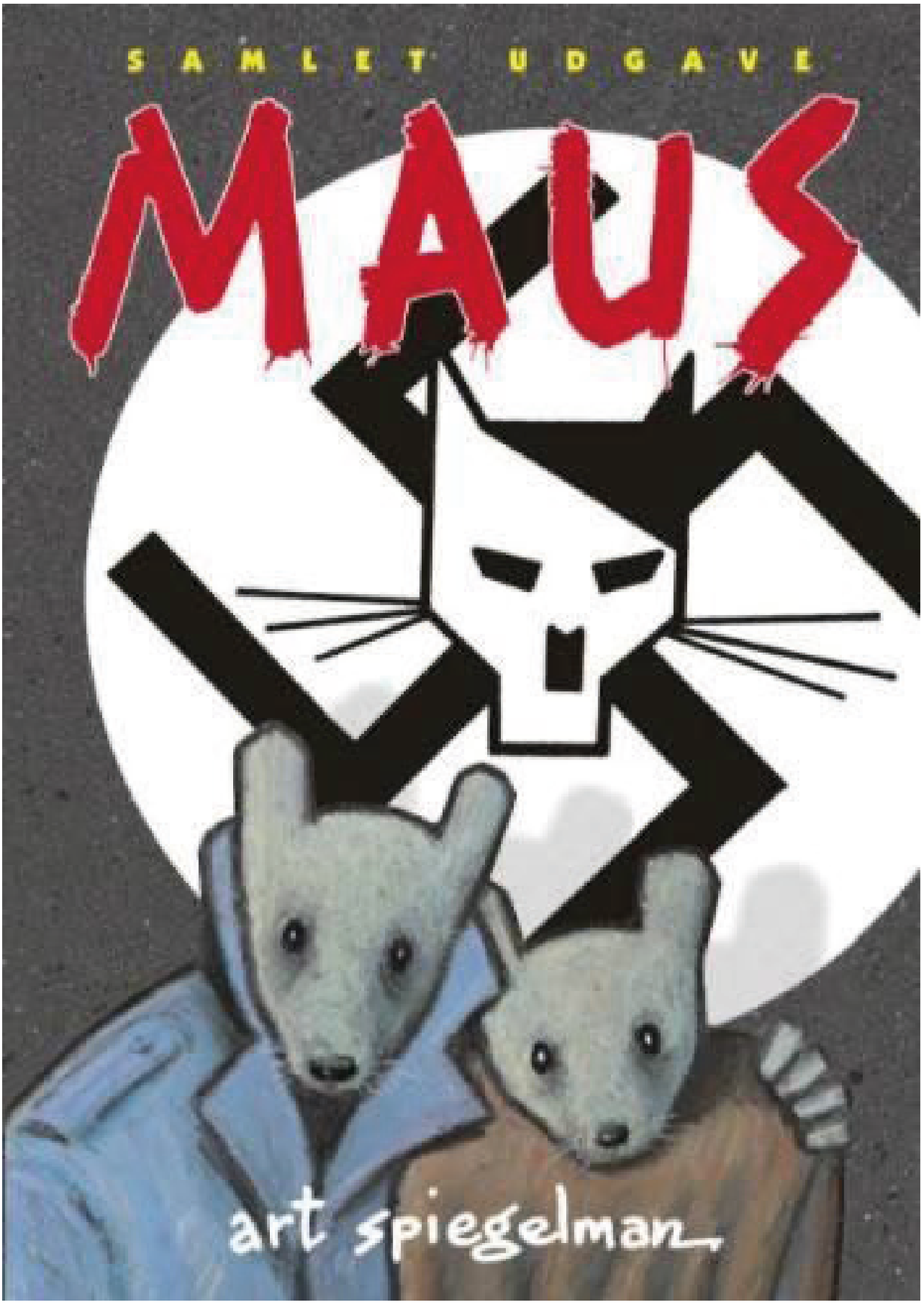

FILMANBEFALINGER

Da Krigsfilmsklubben holdt sit første arrangement i september 2019 fortalte skolechefen, at krigsfilm spillede en vigtig rolle i den militære dannelse af kommende officerer. Selvom aktiviteterne på slottet er sat i bero for en stund, består den militære dannelse stadig som en pligt for alle kadetter. Derfor har jeg, på opfordring, lovet at give mit bud på de mest militært dannende krigsfilm.

TRIVIA:

I nedkastningsscenerne blev 1.000 statister og stuntfolk kastet ud i faldskærm fra C-47 Skytrain fly.

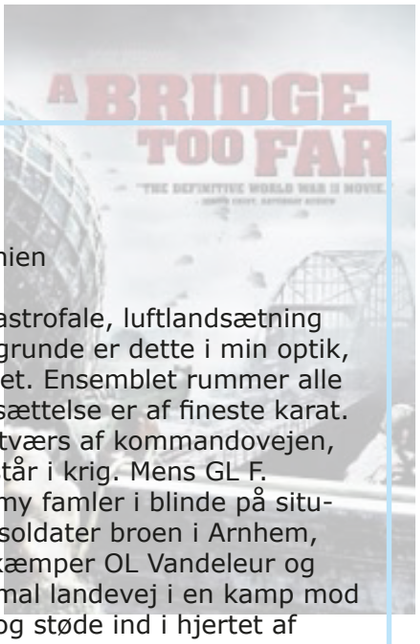

A BRIDGE TOO FAR

1977 – Richard Attenborough – USA/Storbritannien

Filmen handler om den mest storslåede, og katastrofale, luftlandsætning nogensinde, Operation Market Garden. Af flere grunde er dette i min optik, en af de bedste krigsfilm, der nogensinde er lavet. Ensemblet rummer alle datidens største stjerner og den filmiske iscenesættelse er af fineste karat. Filmen følger flere parallelle handlingsforløb på tværs af kommandovejen, hvilket viser den "friktion", der uafværgeligt opstår i krig. Mens GL F. Browning og hans stab i First Allied Airborne Army famler i blinde på situationskort, holder OL Frost og hans faldskærmssoldater broen i Arnhem, omringet og uden signalforbindelse. Samtidigt kæmper OL Vandeleur og den Irske Garde sig frem mod broen langs en smal landevej i en kamp mod tiden for at undsætte tre faldskærmsdivisioner og støde ind i hjertet af Tyskland.

TRIVIA:

Nogle af de vietnamesiske skuespillere var soldater i den nordvietnamesiske hær.

WE WHERE SOLDIERS

2002 - Randall Wallace – USA

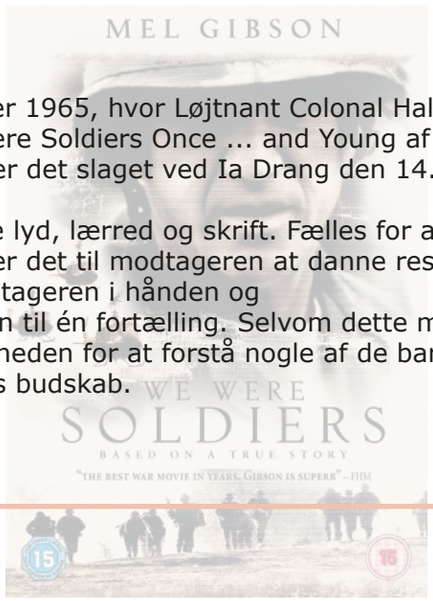

Vi napper endnu en film om Vietnamkrigen.
Denne gang slaget ved La Drang den 14. november 1965, hvor Løjtnant Colonal Hal Moore Mel Gibson i hovedrollen. Baseret på bogen We Were Soldiers Once ... and Young af generalløjtnant Hal Moore og reporter Joseph L. Galloway, dramatiserer det slaget ved Ia Drang den 14. november 1965.

Afspejlingen af krig i kunsten er også sket på både lyd, lærred og skrift. Fælles for alle disse medier er at de giver krigen et liv i én dimension, men overlader det til modtageren at danne resten af fortællingen ud fra sin fantasi. Krigsfilmen tager imidlertid modtageren i hånden og komponerer musikken, billedet og sproget sammen til én fortælling. Selvom dette måske begrænser vores egne forestillinger, giver det dog også muligheden for at forstå nogle af de barske realiteter, som fantasien til tider vil undlade og forstå afsenderens budskab.

At krigsberetninger har altid haft en stor tiltrækningskraft for mennesket, og særligt kadetter, er næppe tilfældigt. Krigens fortællinger favner nemlig hele det følelsesmæssige spektrum: liv og død, had og kærlighed, omsorg og svigt osv. Disse følelser skaber grundstenene for enhver storslået fortælling, og derfor er krig på film også en ganske betydelig filmgenre. (Hvis man overhovedet kan betragte det som en enkeltstående genre, og ikke blot som paraplybetegnelse for alle de episke dramaer, der bruger krigen som bagtæppe.) De udvalgte film her er ikke nødvendigvis udtryk for hvad en "rigtig" krigsfilm er, men viser tre typer af krigsfilm, den sceniske, den psykologiske og den konfliktfyldte.

PLATOON

1986 – Oliver Stone – USA

Der er lavet mange film om Vietnamkrigen – og måske netop fordi den faldt sammen med ungdomsoprøret og blev dækket i hidtil uset omfang af journalister – er rigtig mange af dem overordentligt kritiske. Desværre har en stor del af dem været tilbøjelige til at blive oversimplificerede fortællinger med til tider decideret latterlige myter og fordomme. Imidlertid har Oliver Stone formået at skabe en både kritisk og troværdighed fremstilling af krigen, som rummer mange af dens nuancer.

'Platoon' er fortællingen om en ung idealistisk teenager, Chris Taylor, der melder sig til en brutal og grufuld krig, der langsomt fordærver mennesker og udtværer grænserne for, hvor langt man vil og bør gå for følelsen af retfærdighed. Som titlen antyder er filmens omdrejningspunkt en deling, der er ved at blive opløst af en konflikt mellem de apatiske soldater, der flygter i stoffer fra krigens mareridt og de hævntørstige, som søger flugt i den meningsløse vold mod civile.

I midten af dette inferno er den unge Taylor fanget og begge sider afspejler et fuldstændigt kollaps af disciplin og moral. Enhedens endelige sammenbrud bliver yderligere forstærket af en fraværende og usikker delingsfører, der er modsætningen til den ideelle fører.

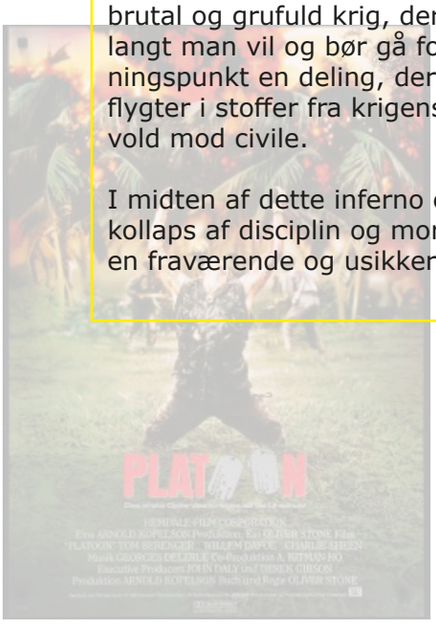

TRIVIA:

Instruktøren Oliver Stone meldte sig frivilligt til Vietnamkrigen og blev såret to gange under krigen.

TRIVIA:

Blev nomineret til 6 Oscars, hvilket er exceptionelt for en ikke-amerikansk film.

DAS BOOT

1981 – Wolfgang Petersen – Tyskland

Filmen er på mange måder et modsætningsstykke til 'A Bridge Too far', da kameraet kun i ganske få scener bevæger sig uden for den klaustrofobiske ubåd, hvor man følger en besætning på togt i Nordatlanten under Anden Verdenskrig. Fraværet af storslåede billeder fremhæver de beskidte og ubehagelige sider af krigen og særligt lydene fra ubådens skrog skaber et helt særligt ubehag. Frem for at spille på action handler det meste af filmen om den nedslidning og konstante frygt, som besætning må leve under på deres togt, og hvordan nervøsiteten sitrer i dem alle.

Ubådschefen må træffe kyniske beslutninger og for eksempel lade skibbrudne drukne velvidende at druknedøden aldrig er langt fra dem selv, hvilket skaber et meget stærkt billede af den stigende afspændthed.

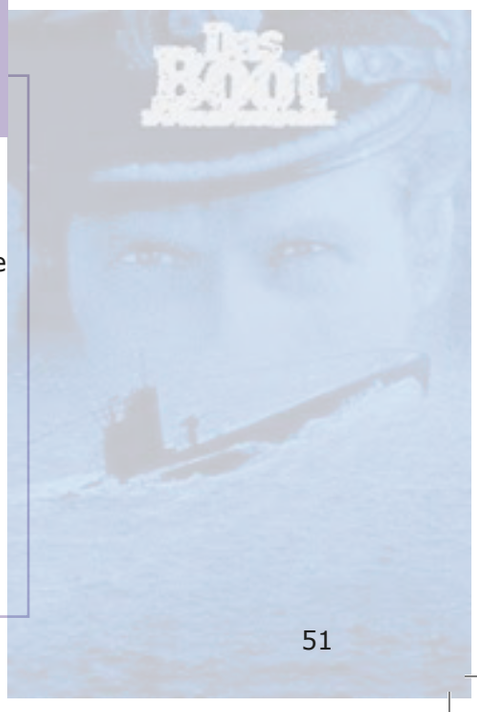

REDAKTIONENS BOGANBEFALINGER

Da chefen for Hæren, Generalmajor Lollesgaard, besøgte Hærens Officersskole lærerstab og kadetter sidste år, understregede han behovet for at danske officerer lærer mere om krigshistorie. Det vil redaktionen gøre noget ved, og giver derfor lidt inspiration til, hvad man som kadet kan læse.

DJENGIS KHAN-SERIEN

(Ulven fra Stepperne, Fjendeland, Knogler i Sandet, Sølvets Rige og Erobreren)
Forfatter: Conn Iggulden, 2011-14.

Er man til det mere skønlitterære, men foretrækker man stadig en historisk nøjagtighed, er denne serie, samt flere af forfatterens andre værker, en must read!
Hvordan har en af Verdens største erobrere kommet til? Hvad har han tænkt? Hvordan har en Mongolsk hær på ponyer overtaget store dele Kina, Rusland, Persien og Mellemøsten?
Conn Iggulden tager udgangspunkt i historiske fakta og faktiske geografiske steder som forfatteren har besøgt under sin research; fra Djengis Khans barndom til hans død. Fra han som barn bliver forvist af sin stamme med sin mor og søskende, til han skabte det første samlet Mongoliet under en Khan, til erobring af Kinesiske befæsterede byer, og hans ankomst til Mellemøsten. Mens forfatteren samtidig sætter sig ind i tankerne bag manden. Bøgerne er meget velskrevne, og der er spænding fra start til slut.

"KUN KORT TID"

Forfatter: Gustav Hasford, 1979.

I værket Kun kort tid af Gustav Hasford følger man den unge rekrut og senere militærkorrespondent James T. "joker" Davis oplevelser med det militære system og dets forskellige individer. Man møder den karismatiske Sergent Gerheim, soldaterkammerarterne "snowball" og "cowboy" og senere vietnamveteranen "Animal Mother". Lyder nogle af disse navne bekendte? Så skyldes det at værket her er bogen bag Stanley Kubricks udødelige film "Full metal jacket". Denne og Hasfords øvrige skildringer om soldaterliv er klart mange timer værd.

'SØNDERJYDER PÅ ØSTFRONTEN I 1. VERDENSKRIG'

Forfatter: Thomas Ry Andersen, 2017.

Bogen er baseret på dagbøger og brevudvekslinger mellem soldater, der kæmpede på tysk side i Ukraine, Østfronten, og deres mødre, koner og kærester, der ventede på dem hjemme i Danmark. Bogen er derfor ikke militærhistorisk; selvfølgelig får man et indblik i krigen og kampene, men soldaterne havde ikke kendskab til den overordnede strategi og taktik; de kæmpede for at holde sig i live og klappede hælene sammen. Du skal læse bogen, fordi du får personlige fortællinger og tanker, og en forståelse for, hvordan unge nordslesvigske mænd tænkte og følte. Hvordan det var at blive tvunget i krig og revet ud af sine faster rammer; at skifte plov ud med et gevær. Der er altså ingen stor krigshelt, der redder hele kompagniet med sine bare næver. Det er følsomme mænd, der bare gerne ville tilbage til den sønderjyske muld og det simple liv på gården.

"STÅLSTORMEN"

Forfatter: Ernst Jünger, 1920.

Junger har udgivet flere bøger med billeder fra slagmarken, ligesom at vi i Stålstormen hører om soldater, der er ude at tage billeder, mens kuglerne flyver om ørerne (1. VK var også en mediekrig, idet tidsskrifter, TV, aviser, litteratur osv. viste krigen om end i et noget mere kontrolleret omfang). Jünger omtaler på mange måder prototypisk, den tid, han og de andre er vokset op i, som sikkerhedens tidsalder, og derfor længes de alle efter det usædvanlige (og farlige, krigen). Jünger blev grebet af en eufori af krigsudbruddet, som var legitim, han melder sig til krigen og bliver som 20 år gammel officer. Han befandt sig på den politiske højrefløj (som blev meget aktiv under Werimarrepublikken, dvs. mellemkrigstiden), men holdt en distance til Hitler og co., da han mente, at de var for vulgære, men var ikke desto mindre også officer i den tyske hær i 2. VK.

Junger formulerer på baggrund af sine krigsoplevelser en heroisk menneskeopfattelse i Stålstormen, og man kan her diskutere, om denne holder hele bogen igennem, eller om den indeholder diskontinuiteter nogle steder. Denne bog hylder hærdningen, stålmennesket, stålhårde heroer (man kan nærmest tale om blaserthed over for alle krigens indtryk).

"IF YOU HAVEN'T READ HUNDREDS OF BOOKS,
YOU ARE FUNCTIONALLY ILLITERATE,
AND YOU WILL BE INCOMPETENT,
BECAUSE YOUR PERSONAL EXPERIENCES ALONE
AREN'T BROAD ENOUGH TO SUSTAIN YOU."

JIM MATTIS, CALL SIGN CHAOS.

"INFANTERIE GREIFT AN"

Forfatter: Erwin Rommel, 1937

Infanterie greift an, på engelsk Infantry Attacks, er Erwin Rommels memoirer fra 1 verdenskrig, og beskriver en ung officers første møde med verdenskrigen og hvordan den formede ham som soldat og menneske. Rommel ledte en Stoßtruppen (stormenhed), og brugte hastighed, vildledning til at penetrerede dybt ind i fjendens territorium for at overraske og overvælde. Bogen blev en bestseller da den udkom i 1937, og blev blev oversat under krigen og brugt på West Point til at undervise officerer i taktik. General Patton er blandt andet en af dem, som skulle have læst bogen. Infanterie greift an var med til at grundlægge myten Rommel og bogen lægger stor vægt på sejr, og i mindre grad på menneskerne, skæbnerne og ikke mindst de nederlaget, som han og den tyske hær mødte på slagmarken. Bogen er dog spændende, ikke mindst for de mange skitser af slag og overvejelserne bag, og er en klassiker og et "must read" indenfor krigslitteratur.

OFFICERSPROFILEN INDEHOLDER:
STYRKE, EVNER, MOD, VILJE OG LEDERSKAB.
SOM DET FØRSTE HOLD PÅ OFFICERSSKOLEN
HAVDE VI DEN KOLDE FORNØJELSE AF EN
FUSION MELLEM FAGENE MILITÆR DANNELSE OG
MILITÆR FYSISK TRÆNING FOR AT UDVIKLE OG
FREMTVINGE NETOP DISSE KOMPETENCER OG
EVNER FOR AT FORBEREDE OS TIL BLANDT ANDET
FALDSKÆRMSGRUNDUDDANNELSE OG VORES
KOMMENDE TJENESTE.

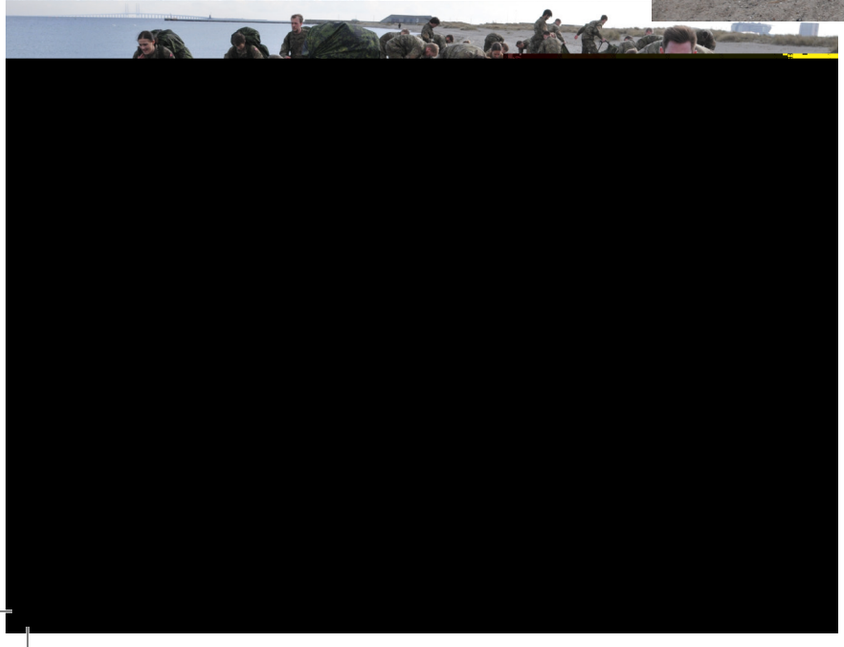

DETTE SKETE VED AT GENNEMFØRE OPGAVER UNDER HÅRDT FYSISK PRES. BILLEDERNE ER FRA EN MORGEN OG FORMIDDAG PÅ AMAGER STRANDPARK I MARTS.

V

EFTER KAMPEN